บุญรักษา(โรค)

โรคร้ายหายได้ด้วยบุญ

อัมพาตเพราะผีเจ้าที่
โรคเวรโรคกรรมของนายแพทย์อาจินต์ บุณยเกตุ
หายจากมะเร็งด้วยการเจริญพระกรรมฐาน
หายจากโรคร้าย (เอดส์)
บทสวดมนต์ตามแบบหลวงพ่อจรัญ

หนังสือนี้จัดทำขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์เผยแพร่เป็นธรรมทาน

บุญรักษา(โรค)

โรคร้ายหายได้ด้วยบุญ

รวบรวม/ออกแบบปก
คุณสุกานดา ปานเพชร
หนังสือเล่มนี้รวบรวมเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทาน

สารบัญ

คุณหมออาจินต์ บุณยเกตุ ต่อสู้กับวิญญาณที่ภูเก็ต

โดย ทองทิว สุวรรณทัต

"โลกทิพย์" ฉบับ ๑๔๑ ปีที่ ๘ เดือนพฤศจิกายน ๒๕๓๑

นพ.อาจินต์ บุณยเกตุ

เมื่อครั้งคุณหลวงสนั่นวรเวช หัวหน้ากองโรงพยาบาลส่วนภูมิภาค ไปตรวจราชการที่โรงพยาบาลภูเก็ต *(โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต)* เห็นความเป็นอยู่ของคุณหมออาจินต์และแพทย์ ซึ่งได้เพิ่มมาอีกคนคือ แพทย์หญิงทวีศิริ บำรุงสวัสดิ์ ซึ่งต้องฝากให้อาศัยอยู่กับคหบดีท่านหนึ่งในเมือง คุณหลวงสนั่นฯ เลยรับปากจะหางบประมาณมาสร้างบ้านพักแพทย์ให้ที่โรงพยาบาลนี้

หลวงสนั่นวรเวช
(สนั่น สนั่นวรเวชช์)

ประจวบกับท่านเจ้าคุณบริรักษ์เวชการ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขบินไปตรวจราชการที่ภูเก็ตด้วย เมื่อเห็นสภาพของโรงพยาบาล ก็สั่งให้ทางกรมการแพทย์จัดสรรงบประมาณนี้อย่างรีบด่วน

และอีกไม่กี่เดือนต่อมา ทางโรงพยาบาลภูเก็ตก็ได้งบประมาณสร้างบ้านพักแพทย์สำหรับผู้อำนวยการ บ้านพักแพทย์ประจำโรงพยาบาล เรือนคนงาน ซ่อมแซมหอพักผู้ป่วย โรงพยาบาลภูเก็ตก็ดูดีขึ้นตามลำดับ โดยขยายตึกตรวจโรคภายนอก ห้องผ่าตัด ซ่อมหอพักผู้ป่วย

บ้านใหม่ของผู้อำนวยการ

สถานที่จะก่อสร้างบ้านพักผู้อำนวยการนั้น มีที่อยู่แห่งเดียวที่เหมาะสม คือ ด้านหน้าสุดของโรงพยาบาล ชิดกับขอบรั้วทางทิศตะวันออก เจ้าหน้าที่กรมและส่วนจังหวัดเห็นว่าเหมาะสมที่สุด เพราะเป็นที่ว่าง มีเนินเตี้ยๆ ฝนตกมากน้ำก็ไม่ท่วม

การสร้างบ้านพักในความควบคุมของจังหวัดจึงได้เริ่มขึ้น โดยสร้างเป็นบ้านใต้ถุนสูง แบบบ้านพักแพทย์ของกรมการแพทย์ทั่วไป ใต้ถุนบ้านเทปูนซีเมนต์หนาเอาไว้สำหรับจอดรถ

การสร้างใช้เวลาไม่เกินหกเดือนก็เรียบร้อย หน้าบ้านมีสนามแบดมินตันเอาไว้ออกกำลังกาย และสมานสามัคคีระหว่างข้าราชการ พ่อค้า ประชาชน แต่บ้านนี้ไม่ได้ทาสีเพราะงบประมาณหมดเสียก่อน

พอบ้านเสร็จ คุณหมออาจินต์ก็ย้ายครอบครัวมาอยู่และนิมนต์พระวัดโฆษิตฯ มาทำบุญขึ้นบ้านใหม่

คุณหมอให้ภรรยาและบุตรอยู่ห้องต่างหาก ส่วนคุณหมอนอนอีกห้องหนึ่ง เพราะถูกปลุกในยามดึกเสมอ เกรงภรรยาและบุตรจะพลอยต้องตื่นไปด้วย

อยู่ ๆ เดินไม่ได้ !

โรงพยาบาลวชิระภูเก็ตในอดีต

และแล้วเหตุการณ์ที่ไม่มีใครคาดฝันก็อุบัติขึ้นอีกครั้งหนึ่ง คุณหมออาจินต์เล่าว่า

“หนึ่งปีให้หลังหรือประมาณนั้น วันร้ายคืนร้ายก็มาเยือนผมอีก

กล่าวคือเช้าวันหนึ่ง ผมตื่นนอนแล้ว ลุกขึ้นจะไปห้องน้ำตามปกติ แล้วจะเดินย่องไปดูลูกสาวคนแรกที่นอนอยู่กับแม่เขาอีกห้องหนึ่ง

พอลุกขึ้นก็เซหกล้ม เอามือยันไว้ นึกว่างัวเงีย เอาใหม่ ขยี้หู ขยี้ตาเสียหน่อยแล้วลุกขึ้นจะเดินไปห้องลูก ก็ล้มอีก ทีนี้ดังโครมใหญ่ !

คุณแม่กับภรรยาผมก็ออกมาดู ถามว่า เป็นอะไร ? หน้ามืดรึ ?

ผมก็บอกว่า ไม่เป็นไร แต่ขาสองข้างทำไมไม่มีแรงจะยืน

ผมลองยันตัวขึ้นจะยืนก็ล้มอีก ทีนี้รู้เลยว่าขาทั้งสองของผม ตั้งแต่บั้นเอวลงไปเป็นอัมพฤกษ์เสียแล้ว ! โดยไม่รู้สาเหตุ ไม่รู้จริงๆ

เมื่อวานเย็นนี้ก็ยังเล่นแบดมินตันกับเพื่อนข้าราชการในจังหวัดที่โรงพยาบาล ก่อนนอนก็ยังดีๆ พอเช้าขึ้นมาทำไมเป็นอย่างนี้

หลวงนิตย์เวชวิศิษฐ์

ผมก็ให้เขาไปเชิญคุณหมอพิทักษ์และคุณหมอทวีศิริมาช่วยตรวจอาการและระบบประสาทว่าเป็นอะไรที่ไหน ผลออกมาว่า ความรู้สึกส่วนล่างตั้งแต่สะโพกลงไปเสีย รวมทั้งประสาทสำหรับการเคลื่อนไหวด้วย เรื่องมันก็ใหญ่ ต่อไป

อัมพาตก็จะเล่นงานผม สองหมอก็ช่วยกันวางยาฉีดหยูกฉีดยา

จนวันที่สองก็ไม่ทุเลาขึ้น จึงรายงานไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งท่านกรุณามาเยี่ยม แล้วออกไปปรึกษากับคุณหมอพิทักษ์อยู่พักใหญ่ ท่านก็กลับ

ผมก็เป็นห่วงงาน ห่วงคนไข้ คุณหมอพิทักษ์ท่านชำนาญทางโรคเด็ก คุณหมอทวีศิริก็สำเร็จใหม่ ยังต้องการพี่เลี้ยง ยังต้องการคำแนะนำ ผมก็มานอนแซ่วอยู่เฉย ๆ ยกขาได้ หยิกเจ็บแต่ไม่มีแรงจะยืน แล้วจะไปทำงานได้อย่างไร ?

อีกสองวันต่อมา ก็ได้รับโทรเลขจากคุณหลวงนิตย์เวชวิศิษฐ์ อธิบดีกรมการแพทย์ว่า "ให้ขึ้นไปกรุงเทพฯ ด่วนที่สุด จัดรถพยาบาลไว้รับที่ดอนเมืองแล้ว

อดีตผู้อำนวยการป่วยทุกคน

คุณหมออาจินต์เล่าต่อไปว่า

"ผมเข้าใจว่า ผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านขุนจรรยาวิเศษและคุณหมอพิทักษ์ที่ออกมาหารือกันนั้นก็คือจะส่งตัวผมไปกรุงเทพฯ โดยโทรเลขบอกมาทางกรมการแพทย์ ท่านอธิบดีในขณะนั้นท่านห่วงมาก

เพราะที่ภูเก็ตนี่แพทย์ผู้อำนวยการทุกคนมีอาการป่วยแปลกๆ ดังนี้

หมอฝรั่งคนแรกที่มาจากปีนัง ป่วยเป็นโรคเส้นโลหิตแตกเป็นอัมพฤกษ์ เจ้าคุณรัษฎาฯ ส่งตัวกลับไปปีนัง

พระเวชกิจพิศาล (เจิม ดิลกแพทย์)

คนต่อมา คุณหลวงสนั่นวรเวช หัวหน้ากองโรงพยาบาลส่วนภูมิภาค ตอนหลังเป็นรองอธิบดี ท่านเคยเป็นผู้อำนวยการที่นี่ เกิดอาเจียนเป็นโลหิตช็อคไป ในที่สุดก็ต้องกลับมารักษาตัวที่กรุงเทพฯ

คุณพระเวชฯ ผมจำสร้อยไม่ได้ *(พระเวชกิจพิศาล (เจิม ดิลกแพทย์))* เป็นบิดาของนายแพทย์จินดา ดิลกแพทย์ เพื่อนผมคนหนึ่งซึ่งเพิ่งตายที่ภูเก็ต ท่านขุนทำนุกฯ สองท่านนี้เป็นอัมพฤกษ์

คุณหมอเก้า ณ ระนอง ชื่อเดิม เบี่ยนเก้า จบแพทย์จากอังกฤษ ก็ป่วยหนักโดยไม่รู้สาเหตุ

น.พ. ก้าว ณ ระนอง

ต่อมา ร.ท.ปอง ว่องพยาบาล ก็อัมพฤกษ์ ขาเป๋ เดินกระโผลกกระเผลกป่านนี้อาจจะเสียชีวิตไปแล้ว

ต่อมาก็ผม ทำงานได้ปีเดียวก็เกิดอัมพฤกษ์ไปเฉย ๆ ดังนี้

ผู้อำนวยการถัดไปจากผมก็คือ คุณหมอสนอง กาญจนาลัย รายนี้อยู่เฉยๆ ก็อาเจียนเป็นโลหิตฟุบไป! ต้องส่งตัวกลับกรุงเทพฯ อีก ตอนนี้คงเกษียณแล้ว ก่อนเกษียณท่านเป็นแพทย์ใหญ่ประจำจังหวัดแล้วเลยมีครอบครัวจนบัดนี้

ตกลงผมก็นอนเปลขึ้นเครื่องบินมากรุงเทพฯ ตามคำสั่งของกรมการแพทย์

พอเดินทางถึงดอนเมือง รถพยาบาลที่คุณหลวงนิตย์ฯ ท่านสั่งไว้ ก็รีบไปรับตัวผมเข้าโรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ทันที

ตอนนั้นเป็นปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ปลายๆ ท่านอธิบดี หัวหน้ากอง พรรคพวก ไปเยี่ยมกันมากต่างสงสัย เพราะตรวจอะไรไม่พบสิ่งผิดปกติสักอย่าง"

ไปหาหลวงสุวิชานฯ

เมื่อคุณหมออาจินต์ บุญยเกตุ มานอนพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลจุฬาฯแล้ว วันหนึ่งคุณหลวงสนั่น ฯ ท่านไปเยี่ยมแล้วได้ปรารภเรื่องต่างๆ กับคุณน้าและญาติ ๆ ของคุณหมอว่า น่าจะลองให้ใครสักคนที่เก่ง ๆ ทางสมาธิ เข้าสมาธินั่งทางในดูซิว่ามันมีอะไรที่นั่น ? ทุกคนถึงได้เป็นอย่างนี้ ?

คุณหมออาจินต์ฟังแล้วก็หัวเราะ เพราะตอนนั้นท่านยังไม่ได้บวชเรียน ยังไม่รู้จักคำว่า สมาธิ คำว่า ทางใน หรือคำว่า พลังจิตท่านไม่เชื่อถือ

แต่เมื่อญาติผู้ใหญ่จะหารือกันอย่างไรท่านก็ตามใจ ไม่ขัดขวางได้แต่นอนหัดกระดิกขาทีละข้างสองข้างไปพลางๆ

คุณน้ากับพี่สาวคนหนึ่งของคุณหมออาจินต์ได้ฟังคุณหลวงสนั่นฯ แนะนำเช่นนั้น ก็ได้ไปหาคุณหลวงสุวิชานแพทย์ที่บ้านท่านทางฝั่งธนบุรี

ส่วนคุณหมออาจินต์นั้นท่านไม่เคยไป ไม่เคยรู้เรื่องของคุณหลวงสุวิชานฯ รู้แต่เพียงว่าท่านเป็นแพทย์ผู้หนึ่ง และเป็นพลเรือตรีเท่านั้น ท่านจึงไม่สู้จะสนใจเท่าใด

(ท่านอาจารย์คุณหลวงสุวิชานแพทย์ ท่านนี้ เป็นผู้อัญเชิญ ท่านท้าวมหาพรหมลงประทับที่

โรงแรมเอราวัณ ท่านเป็นผู้เชี่ยวชาญในทางสมาธิเป็นเอก หาคนเปรียบมิได้ปัจจุบันท่านถึงแก่อนิจกรรมไป แล้ว - ผู้เขียน)

ให้ทำสองอย่าง

คุณหมออาจินต์เล่าในตอนนี้ว่า

"คุณน้าและพี่สาวกลับมาหาผมที่โรงพยาบาล หลังจากได้พบคุณหลวงสุวิชานฯ แล้ว ท่านบอกว่า ไม่มีอะไรมาก ไม่ช้าก็หาย ไม่ต้องตกใจ

โรงพยาบาลวชิระภูเก็ต ในอดีต

เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะสถานที่ที่ก่อสร้างตั้งโรงพยาบาลภูเก็ตนั้น เดิมเป็นป่าช้าเก่าที่ฝังศพของคนจีน ภาษาจีนเรียกว่า "ฮวงซุ้ย" ทับถมกันมามากมายจนไม่มีที่จะฝังศพต่อไป

เมื่อฮวงซุ้ยเต็มแล้ว ต่อมาเจ้าคุณรัษฎานุประดิษฐ์ เจ้าเมืองขณะนั้น เห็นว่าทิ้งไว้เป็นป่าหญ้า

รกชัฏอย่างนั้น ไม่มีประโยชน์อะไร ทำเลที่ดินก็สวยเป็นเนินเขาเตี้ยๆ อากาศดี ท่านจึงได้เวนคืนที่ดินนี้มาก่อสร้างเป็นโรงพยาบาล

ราษฎรในตอนนั้นก็ไม่นิยมไปรักษาตัว หมอก็ไม่มีจึงจ้างหมอฝรั่งมาจากปีนัง แต่หมอฝรั่งไปสร้างบ้านแบบฝรั่งอยู่บนเขาถัดออกไป ก็ไม่มีอะไรเกิดขึ้นในตอนแรก ๆ มาเกิดป่วยเอาตอนหลัง

ผมฟังแล้วงง ในเมื่อคุณหลวงสุวิชานฯ ท่านก็ไม่เคยไปโรงพยาบาลนี้เลย แต่ท่านนั่งทางในแลเห็นหมด เพราะฉะนั้นสิ่งลี้ลับ หรือวิญญาณต่าง ๆ จึงได้ปรากฏให้เห็นกันบ่อย ๆ

ส่วนที่ผมป่วยในครั้งนี้ เป็นเพราะเจ้าที่เจ้าทางเป็นหญิงจีนแก่ คนชั้นสูงในสมัยนั้นทำโทษเอา ด้วยหมออาจินต์รับงบประมาณสร้างบ้านพักแล้วก็ไปสร้างทับตรงที่ฝังศพของหญิงชราผู้นั้นพอดี โดยไม่บอกกล่าว ไม่ขออนุญาตเสียก่อน คุณหลวงสุวิชานฯ ท่านสั่งผมว่า เมื่อหายแล้วให้กลับไปทำพิธีดังต่อไปนี้

๑. ขุดซีเมนต์ที่เทใต้ถุนบ้านออก แล้วขุดดินให้กว้างวายาวสองวา ลึกสองวา มาตราส่วนของท่านเป็นวาทั้งนั้น เมื่อขุดไปจะพบสิ่งของ ของผู้ตาย ไม่ว่า

จะพบอะไรให้เอาขึ้นมาทำที่อยู่ให้เขาใหม่ ขอขมาลาโทษเขาเสีย แล้วทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ก็จะหมดเรื่อง

๒. สำหรับตอนนี้ท่านขอให้ทำสังฆทานอุทิศส่วนกุศลให้เขา และบรรดาท่านทั้งหลายที่ตายไปและฝังไว้ในบริเวณที่ก่อสร้างเป็นโรงพยาบาลในทุกวันนี้ พร้อมกันก็ให้สร้าง พระประจำวันองค์หนึ่งบูชา

ญาติพี่น้องของผมในกรุงเทพฯ ก็ได้ช่วยกันทำตามที่ท่านสั่ง นับแต่นั้นมาอาการขาไม่มีแรงทั้งสองข้างก็ดีขึ้น แต่ก็ได้รับการรักษาทางปัจจุบันควบคู่ไปด้วย (เรื่องนี้เป็นเรื่องที่คุณหลวงสุวิชานฯ กำชับเสมอ คือ แนะให้แก้ไขอย่างไรก็ทำไป แต่ที่หมอรักษา อยู่ก็อย่าละเลย)

ผมนอนอยู่โรงพยาบาลยี่สิบวัน โดยใช้ไม้เท้ายันเหมือนคนแก่ ครั้นอาการดีขึ้นเกือบเป็นปกติ ผมก็ออกจากโรงพยาบาลจะกลับไปภูเก็ต

คุณหลวงนิตย์ฯ ท่านยับยั้งไว้ให้ลาพักอีกหนึ่งเดือน

คุณหลวงสนั่น ฯ ก็กำชับว่าให้ลองพิสูจน์ดูว่าเป็นอย่างที่ คุณหลวงสุวิชานฯบอกหรือไม่ ?

ผมพักรักษาตัวที่กรุงเทพฯ ร่วมสองเดือน จึงเดินทางกลับภูเก็ตด้วยความยินดีของเพื่อนฝูงที่นั่น

พิสูจน์คำพูด

เมื่อคุณหมออาจินต์กลับไปปฏิบัติราชการที่โรงพยาบาลภูเก็ตแล้ว อยู่มาวันหนึ่งคุณหมอก็ว่าจ้างคนงานภายนอกมาสามสี่คนให้ทำการรื้อปูนซีเมนต์ที่จอดรถออกแล้วสั่งให้ขุดดินกว้างวายาวสองวา ลึกสองวา ตามที่คุณหลวงสุวิชานฯพูด

แต่วันแรกผิดหวัง ไม่พบอะไร ทั้งพนักงานโรงพยาบาลเกิดสงสัยว่า คุณหมอหายป่วยคราวนี้คงสติไม่สมบูรณ์ อยู่ ๆ เทปูนเสร็จเรียบร้อยไม่กี่เดือนกลับมาสั่งรื้อสั่งขุด คุณหมอก็บอกให้ทุกคนเฉยๆ ไว้ก่อน คุณหมอต้องการพิสูจน์อะไรบางอย่าง

รุ่งขึ้นคนงานมาลงมือขุดต่อไปอีก เอาดินออกมากองไว้นอกชายคาบ้านเป็นกองใหญ่ ประเดี๋ยวเดียวก็มีเสียงร้องขึ้นมาว่า

"พบแล้วครับ! พบแล้วครับ!

คุณหมอถามว่า "พบอะไร" ในใจนึกว่ากะโหลกผีหรือกระดูกต่าง ๆ

ปรากฏว่าไม่ใช่ ! แต่เป็น กำไลหยกข้อมือ แบบที่คนจีนสวม !

คุณหมออาจินต์บอกว่า

"เมื่อเขาล้างสะอาดแล้ว ผมมองดู เป็นหยกจริงๆ ! สีเขียว ไม่แก่นัก ก็เอาใส่พานไว้ คนงานก็ขุดต่อไป

ทีนี้พวกโรงพยาบาลทราบเรื่องก็มาเป็นไทยมุง มุงกันแน่นก็กลัวๆ กล้าๆ ทั้งนั้น เดี๋ยวเดียวก็ได้มาอีกชิ้นหนึ่ง คือ ฟันทองคำหนึ่งซี่ และสุดท้ายก็คือ หวีเงินโค้ง ๆ ที่ใช้เสียบผมมวย!

เขาพยายามอยู่จนค่ำก็ได้แค่นั้น ก็เป็นอันยุติ ผมขอให้ขนดินกลับมาถมไว้ที่เดิม แล้วต่อไปก็จะหาทรายมาเสริมและเทปูนอย่างเก่าอีก

ตอนนี้พวกที่โรงพยาบาลวิพากษ์วิจารณ์กันใหญ่ ผมก็ต้องเล่าความจริงให้ฟังทั้งหมด

ต่อมาผมสร้างศาลเล็ก ๆ หนึ่งศาล เอากำไล หวี และฟันทอง รวมกันไว้แล้วเอาไปไว้ในศาล นิมนต์พระมารับสังฆทานอุทิศส่วนกุศลให้ผู้ที่เป็นเจ้าของ

ทุกวันนี้ศาลนั้นก็ยังอยู่มุมรั้วด้านขวาสุดและเหนือสุดของโรงพยาบาลใกล้ๆ กับบ้านพักแพทย์ ลักษณะเหมือนศาลพระภูมิ

แต่พูดก็พูดเถิดบางอย่างมันพิสูจน์ไม่ได้ มันเป็น "ปัจจัตตังเวทิตัพโพ"

ผมก็ยังข้องใจจนบัดนี้ว่า

คุณหลวงสุวิขานฯ ท่านทราบได้อย่างไร ว่าที่ที่สร้างโรงพยาบาลอยู่นี้คือ ฮวงซุ้ยเก่า ซึ่งฝังศพจนไม่มีที่จะฝังต่อไปอีกแล้ว !

พิมพวดีสื่อวิญญาณ ๐๑

นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ

โพสท์ในลานธรรม มูลนิธิอภิธรรมมูลนิธิ โดย เซิ่น...นำมาฝาก [4 ธ.ค. 2545]

เรื่องเป็นอย่างไร เท็จจริงแค่ไหน ผมกำลังจะเล่าให้คุณฟัง ณ บัดนี้

ประมาณช่วงกลางปี พ.ศ. 2504 ปีฉลู ได้มีหนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ฉบับหนึ่ง ซึ่งมักจะตีพิมพ์เรื่องเกี่ยวกับสิ่งลี้ลับ เกี่ยวกับจิตวิญญาณ และเกี่ยวกับสิ่งศักดิ์สิทธิ์ รวมทั้งเรื่องอภินิหารต่างๆ เป็นหนังสือที่ดังระยะหนึ่งในสมัยนั้น หนังสือพิมพ์ฉบับนี้พาดหัวข่าวว่า "วิญญาณของเด็กมาช่วยรักษานายแพทย์ใหญ่"

ที่จริงผมไม่ใช่แพทย์ใหญ่ ไม่มีใครแต่งตั้งให้ผมเป็นที่กรมกระทรวงใด แล้ววิญญาณเด็กก็ไม่ได้มารักษาผม

หนังสือพิมพ์นี้ได้ตีพิมพ์ต่อเนื่องกันประมาณสองอาทิตย์ พร้อมทั้งพิมพ์รูปถ่ายของผมลงประกอบ

ในข่าวนั้นด้วย ทำให้ฮือฮาไปทั่วบ้านทั่วเมือง โดยเฉพาะญาติพี่น้องเพื่อนฝูงที่พอจะทราบเรื่องเลาๆ บ้าง ได้ซื้ออ่านเป็นการใหญ่ รวมทั้งพระคุณเจ้าบางองค์ ซึ่งพระคุณเจ้าหลายรูปยังมีชีวิตอยู่และท่านได้นำเรื่องราวของผมไปตีพิมพ์ในหนังสือธรรมะ

ท่านเจ้าคุณรูปนี้เดี๋ยวนี้ท่านจำพรรษาอยู่ที่วัดโสมมนัสวิหาร ท่านก็นำเรื่องของผมไปเขียนด้วยเหมือนกัน

อันที่จริงเรื่องที่ปรากฏกับผมนั้นมีไม่มาก ไม่มีอภินิหารมโหฬารอย่างที่ได้พิมพ์ไว้นั้นเลย ทีนี้เมื่อเล่ากันต่อๆ ไปปากต่อปาก ก็สาวความยาวออกไป จนผมอ่านแล้ว นี่เรื่องของผมหรือใครกันแน่ เพราะมันออกจะเกินเรื่องของความจริงไปเยอะ

เหตุที่ผมจะนำเรื่องนี้มาเล่าให้ท่านผู้อ่านฟัง เพราะในปลายปี 2529 ต่อกับวันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. 2530 คณะพรรคสูงอายุหลายท่านซึ่งผมขออนุญาตเอ่ยนามของท่านไว้ ณ ที่นี้ คือ คุณหญิงวัลลีย์ วีรปีย์, พล.ร.ต. ประจวบ และแพทย์หญิงอำภิกา พงกล้า, คุณสมบัติ

คงจำเนียร, และภรรยาคือ ม.ร.ว.ทอศรี, ศ.จ.น.พ. สมบัติ สุคนธพันธ์ แห่ง ร.พ.ศิริราช, พ.พ.สมพงษ์ บุรุษรัตนพันธ์ ผู้อำนวยการสำนักการแพทย์ กทม. พล.ต.กมล พิจิตรคดีพล, คุณเสนาะ นิลกำแหง อดีตเสรีไทยสายอังกฤษ ในสมัยสงครามโลกครั้งที่สองและอีกหลายท่านรวมทั้งผมด้วย ได้จัดคณะท่องเที่ยวสูงอายุไปพักผ่อนทางเหนือพร้อมกันก็แวะเล่นกอล์ฟกันทุกสนามที่ผ่านได้แก่ จ.นครสวรรค์ จ.พิษณุโลก แม่เมาะ จ.ลำปาง และสุดท้ายที่ จ.เชียงใหม่ สมาชิกที่ได้ไปเที่ยวกันคราวนี้ร่วมสามสิบคน อายุรวมกันเห็นจะกว่า 1,640

เราออกเดินทางตั้งแต่เช้ามืดวันที่ 9 ธ.ค. และกลับกรุงเทพตอนค่ำวันที่ 2 ม.ค. เลยปีใหม่หนึ่งวัน และในปี 30 - 31 ก็ประพฤติกันแบบนี้อีก ไม่รู้จักเบื่อหน่ายกันบ้างหรืออย่างไรก็ไม่ทราบ

ในระหว่างเดินทางทั้งไปและกลับ ในรถทัวร์ที่เช่าเขาไปเพื่อบรรเทาง่วงเราก็เฮฮากันไป สนุกสนานกันไป ซึ่งหนุ่มสาวคงหาว่าเราเชยเต็มที เพราะมีนิทานเก่าๆ เอาออกมาเล่ากัน

เพลงที่ร้องกันในรถก็โน่น เอาเพลงของพรานบูรณ์ ของจำรัส สุวคนธ์ ของท่าน ม.ล.พวงร้อย นานๆ ทีจึงจะมีเพลงปัจจุบันสักเพลงสองเพลง อย่างดีก็จะมีของครูเอื้อ นานๆ ก็มีของดนุพล แก้วกาญจน์ สุชาติ ชวางกูร สักเพลงสองเพลง ซึ่งถ้าหากเจ้าตัวมานั่งฟังอยู่ด้วย คงจะพูดว่า อนิจจัง เพลงของเราเป็นอย่างนี้ไปแล้วหรือนี่

เป็นอันว่าการท่องเที่ยวเล่นกอล์ฟก็ได้สิ้นสุดลงที่สนามเชียงใหม่ พอวันที่ 2 ม.ค. เพราะก็เดินทางกลับออกจากเชียงใหม่ราวๆ 8 นาฬิกา พอรถออกไปได้หน่อยก็ประพฤติอย่างขาไปอีก

ทีนี้พอถึงนครสวรรค์หลังอาหารกลางวันซึ่งเป็นก๋วยเตี๋ยวไก่เจ้าเก่านั่นแหละ เราก็ออกเดินทางต่อ พรรคพวกในคณะต้องการเปลี่ยนบรรยากาศ จึงขอให้คุณหญิงวัลลีย์บอกผมว่า ขอฟังเรื่องวิญญาณที่ผมพบในรูปของเด็กหญิงพิมพวดี ที่ยังติดอยู่ในใจหลายๆ คน หลายคนที่ได้อ่านเรื่องของผมที่ท่านศาสตราจารย์เอียน เฟลมมิ่ง นักวิญญาณศาสตร์มาสัมภาษณ์ผมแล้วนำไปพิมพ์เป็นเรื่องหนึ่งในหนังสือ

ของท่านเผยแพร่ในอเมริกา เมื่อราวๆ พ.ศ. 2506 หรือ 2507 ก็สนใจและรวมทั้งบางท่านที่เคยอ่านหนังสือรายสัปดาห์ฉบับนั้นด้วยว่าเป็นจริงอย่างไร

ทุกคนในรถเงียบสงบ อย่างฟังปาฐกถาที่น่าฟัง ในเมื่อผมได้พูดว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่ได้กับตัวผม ไม่ว่าจะพูดที่ไหนกี่สิบกี่ร้อยครั้งก็อย่างนี้ ผมจึงเริ่มเล่าเรื่องว่า

ผมได้ป่วยด้วยโรคปวดประสาทสมองเส้นที่ห้า (ประสาทสมองมีสิบสองคู่) เริ่มเป็นมาตั้งแต่วัยรุ่นอายุราวๆ 16-17 ปี

ตอนนั้นพอดีเกิดสงครามอินโดจีนและก็เป็นเรื่อยมาระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นๆ หายๆ โดยมีอาการปวดประสาทด้านขวาตั้งแต่เบ้าตาขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม ปวดอยู่ซีกเดียว ตอนนั้นยังเป็นหนุ่มแน่นอายุยังน้อย อาการก็ไม่ค่อยทรมานรุนแรงมากนัก กินยาแก้ปวดแรงๆ ก็พอบรรเทาไปได้

เคยขอให้อาจารย์ที่ศิริราชตรวจท่านก็บอกว่าสายตามีส่วนช่วยให้ปวดได้เพราะสายตาไม่ดี ผมก็เลยสวมแว่นตามาตั้งแต่อายุ 20 ปี จนถึงบัดนี้

สรุปว่าผมป่วยด้วยโรคนี้มานานเป็นสิบๆ ปี ตอนที่เป็นนายแพทย์ผู้อำนวยการที่จังหวัดภูเก็ตก็ยังเป็น ตอนไปศึกษาต่อที่อเมริกาก็เป็นทั้งสามปี แพทย์ที่อเมริกาชวนผ่าตัดผมก็ยอม แต่พอจะผ่ามันก็เกิดหายปวด เพราะเป็นๆ หายๆ หมอที่นั่นก็เลยไม่กล้าผ่า

พอศึกษาจนจบก็กลับมารับราชการต่อตามโรงพยาบาลอีกหลายแห่ง ตอนปี พ.ศ. 2504 ผมเป็นรองผู้อำนวยการโรงพยาบาลสงฆ์ ฝ่ายวิชาการ เกิดปวดมากจนทนไม่ไหว ต้องเข้ารับการรักษาที่โรงพยาบาลศิริราชตอนนี้เอง

โรคนี้ไม่รู้สาเหตุ แต่เดี๋ยวนี้ คุณหมอสิระ บุณยะรัตเวช หัวหน้าศัลยกรรม ร.พ.รามาธิบดี ผู้เชี่ยวชาญทางศัลยกรรมสมองและประสาท ท่านผู้นี้เอง ที่รักษาผมหายขาด ด้วยการฉีดยาเข้าในสมอง ไปทำลายต้นตอของประสาทเส้นนี้ ให้หมดสภาพไปเลย

ท่านบอกว่า หนึ่งในสาเหตุของโรคนี้ คือเส้นโลหิตในสมองเส้นหนึ่งไปเบียดสมองเส้นที่ห้านี้ เมื่อเส้นโลหิตขยายตัวตามจังหวะการเต้นของหัวใจ มันก็จะเบียดกระตุ้นเส้นประสาทนี้ทุกที คนโบราณเรียกว่า "ลมตะกัง" หมอปัจจุบันเรียกว่า "ไมเกรน" หรือ "ติ๊ดเตอลารูไทรเจมินัลนิวราลเจีย" เป็นชื่อเดียวกัน การรักษายากมาก

ตอนปี พ.ศ. 2504 นั้น คุณหมอสิระยังไม่กลับจากการศึกษาต่อจากอังกฤษ ท่านเรียนจบสำเร็จเป็นราชบัณฑิตในวิชาศัลยศาสตร์ แห่งประเทศอังกฤษ ท่านกลับมาตอน พ.ศ. 2507 หรือราวๆ นั้น

ท่านศาสตราจารย์ น.พ.อุดม โปษกฤษณะ เป็นผู้รักษาผม มี ศ.จ. น.พ.วิชัย บำรุงผล แห่งภาควิชา ศัลยกรรมและ ศ.จ. น.พ. สมบัติ สุคนธพันธ์ ฝ่ายโรคทางยามาร่วมด้วย ทั้งสองท่านเหล่านี้เป็นเพื่อนกัน ก็เลยตั้งใจมากเป็นพิเศษ แต่ก็ไม่หาย

ผมได้ถูกรับตัวไว้เพื่อตรวจละเอียด และรักษาที่ตึกวิบูลลักษณ์ ชั้นล่าง ห้องที่เท่าไหร่ก็จำไม่ได้

เสียแล้ว ได้รับการดูแลเยียวยารักษาอย่างดีจากครูบาอาจารย์และเพื่อนฝูง แต่อาการปวดประสาทก็รุนแรงแทบจะผูกคอตายไปหลายหน

คืนหนึ่งเวลาประมาณสองทุ่มเศษๆ โรคปวดประสาทมาเอาผมอีก ทีนี้ปวดดิ้นเลย พยาบาลจะให้กินยาฉีดยาตามแพทย์สั่งไว้ก็ไม่สงบ

เมื่อเป็นเช่นนั้นผมก็นอนหลับตาเอามือกุมขมับข้างที่ปวดแล้วก็ภาวนาบริกรรมพุทโธ ๆๆๆ ทำอานาปานัสสติไปเรื่อยๆ ที่ผมทำแบบนี้ได้เพราะเมื่อปี พ.ศ. 2500 ผมบวชพระที่วัดราชาธิวาส หนึ่งพรรษา วัดนี้เป็นวัดวิปัสสนากรรมฐาน

ผมก็ได้รับการอบรมเรื่องนี้มาด้วย พอทำสมาธิวิปัสสนาสักครู่อาการปวดก็สงบลง มันก็เป็นเช่นนี้คือ ปวดสักพักแล้วก็บรรเทา พอสงบผมก็สงบจิตทำสมาธิต่อไป

ประมาณสามทุ่มเศษๆ ผมก็หลับตาเห็น... เด็กหญิงคนหนึ่งมายืนอยู่ข้างเตียง ก็ลืมตาถามภรรยาและพยาบาลพิเศษที่เฝ้าอยู่สองคนนี้ว่า

"ใครมา?.." ได้รับคำตอบว่า "ดึกแล้ว...ไม่มีใครมาหรอก"

ผมก็หลับตาเข้าสมาธิต่อ พอสักครู่ก็เห็นชัดว่ามีเด็กผู้หญิงคนหนึ่ง รูปร่างอ้วนเหลือกำลัง อ้วนยังกับเป็นโรคชนิดหนึ่ง แต่หน้าตายังเด็ก มายืนอยู่ข้างเตียง เธอแต่งตัวด้วยชุดของโรงพยาบาล

เมื่อเห็นเช่นนั้น ผมก็เอ่ยปากออกถามว่า .. "หนูเป็นใคร มาทำไมที่นี่..."

ผมพูดออกมาดังๆ เพื่อให้สองคนนั้นได้ยิน รวมทั้งคุณใบ กล้าหาญ ซึ่งรับราชการอยู่ที่โรงพยาบาลสงฆ์จนทุกวันนี้ และไปเฝ้าผมอยู่ด้วย

ภรรยาผมมาเขย่าแขนแล้วพูดว่า ... "เธอ นี่ อยู่นี่ๆ" ก็คงคิดว่าผมป่วยมากจนเพ้อ ผมก็บอกว่า "ไม่ได้เพ้อ หรือเสียสติอะไรหรอก..." "แต่ว่ามีใครเห็นไหม หนูอ้วนมานั่งอยู่ข้างเตียงนี่.." สองคนนั้นตอบว่า "ไม่มีใครอีกแล้ว..."

ผมสังเกตเห็นว่าทั้งสองคนนั้นขยับตัวเข้ามาชิดกัน ภรรยาทำท่าจะสวดมนต์หรือพนมมือไหว้พระปลกๆ แต่ผมก็ยังข้องใจเพราะหนูคนนั้นยังนั่งอยู่อย่างสงบเสงี่ยม !

ผมก็เลยพูดออกมาดังๆ กับภรรยาและพยาบาลในห้องว่า "จะคุยกับหนูคนนี้นะ ช่วยจดๆ จำๆ ไว้ด้วย" แล้วผมก็ถามด้วยเสียงดังๆ ว่า "หนูเป็นใคร... มาทำไมในห้องนี้ ?"

แม่หนูตอบว่า "หนูเคยป่วยในห้องนี้และตายในห้องนี้เมื่อประมาณสองปีมาแล้ว"

ภรรยาผมคอยฟังและคอยจด .. "อ้อ ! หนูเคยมาป่วยที่ห้องนี้ .. หนูเป็นอะไรตาย?" "ป่วยด้วยโรคอ้วนตายค่ะ"

ภรรยาและพยาบาลช่วยกันจดใหญ่ "หนูเป็นลูกหลานใครกันจ๊ะ?"

"ตาหนูเป็นพระยาค่ะ" ชื่อของท่านขึ้นต้นด้วยตัว "อ" ลงท้ายด้วย "สิริ" ผมทวนคำพูดของเธอดังๆ ให้ได้ยินกันทุกคน

"งั้นหนูก็เป็นหลาน..." ผมพยายามนึก สักครู่ก็นึกออกแล้วพูดออกมาว่า "หลานเจ้าคุณอัชราชทรงสิริ ใช่ไหมล่ะ"

หนูคนนั้นก็ตอบว่า "ใช่ค่ะ คุณอาเก่งมาก"

"แล้วพ่อของหนูล่ะ"

"คุณอาไม่รู้จักหรอกค่ะ" ผมถามต่อไปว่า "หนูมีพี่น้องกี่คน"

"มีสามคนค่ะ หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว"

ผมทบทวนคำพูดดังๆ ทุกคำ เพื่อให้ผู้ที่กำลังฟังได้ยินด้วย

"หนูมานี่มีประสงค์อะไรจ๊ะ"

"หนูมีเพื่อนคนหนึ่ง เขาเสียชีวิตเมื่อปีกลายที่ตึกเด็ก เขาบอกว่าเขาเป็นลูกคุณอาเมื่อชาติที่แล้ว เขา

อยากจะมาหา และมาช่วยคุณอาให้หายป่วยจากโรคนี้ เขาให้หนูมาบอกคุณอาก่อนค่ะ"

จากนั้นแม่หนูอ้วนก็หายไป หายวับไปเลย ผมก็ลุกขึ้นนั่งเล่าทุกสิ่งทุกอย่างให้ภรรยากับพยาบาลฟัง พยาบาลคนนั้นตื่นเต้นมากพลางบอกกับผมว่า พรุ่งนี้เช้าจะไปถามหัวหน้าตึก ขอค้นประวัติและขอทราบว่า ที่ตึกนี้และห้องนี้เมื่อประมาณ ปี 2502 มีเด็กผู้หญิงถึงแก่กรรมที่ตึกนี้ ห้องนี้หรือเปล่า เพราะเธอแปลกใจและสนใจมากที่ผมพูดกับแม่หนูคนนั้นเป็นเรื่องเป็นราวตั้งนาน...

จากนั้นผมก็เข้านอน โดยไม่ลืมภาวนาบริกรรม พุทโธ ๆๆไปด้วย

ประมาณห้าทุ่มคืนเดียวกันนั้นเอง ด้วยอาการปวดประสาทอย่างรุนแรง ทำให้ผมตื่นขึ้นมาอีก แต่สองคนที่อยู่ในห้องหลับไปแล้ว

ตอนนี้เงียบสงัดแต่ผมนอนกุมขมับ กุมศีรษะด้านขวาอยู่คนเดียวด้วยความปวด ที่ออกจะรุนแรง

เอาการอยู่ ผมก็ได้ยินเสียงแว่วๆ ที่หูว่า "เธอ พ่อเธอนอนอยู่นี่ยังไง..เข้ามาซิ"

ผมลืมตาขึ้นมาก็ไม่เห็นมีอะไร... แต่พอหลับตาก็ได้ยินเสียงขึ้นอีกว่า "เข้ามาซิ เข้ามาเถอะ"

ผมลืมตาขึ้นอีกที ทีนี้เห็นเด็กสองคนเข้ามายืนข้างเตียงผม คนหนึ่งอ้วน ก็คนเก่า อีกคนหนึ่งอยู่ในวัย 12 ขวบ หน้าตาน่ารักน่าเอ็นดู เธอเดินมาข้างเตียงผมแล้วพูดว่า "พ่อ หนูมาช่วยพ่อ"

ผมจึงเรียกภรรยาและนางพยาบาลให้ตื่นแล้วถามว่า "เห็นเด็กผู้หญิงสองคนตรงนี้ไหม เด็กๆ มายืนอยู่ที่นี่แน่ะ"

พยาบาลเปิดไฟในห้องสว่างพรึ่บ แล้วบอกว่า "ไม่เห็นมีใครมาซักคนนี่คะ"

"มีซิ มีแม่หนูสองคนมาเยี่ยม แล้วก็ยืนอยู่ตรงนี้ นี่ไงล่ะ.." พลางผมก็ยื่นมือออกชี้ไปที่ตัวเด็ก..

คุณใบยกเก้าอี้มาสองตัวให้แขกที่มองไม่เห็นนั่งข้างเตียงทันที

พิมพวดีสื่อวิญญาณ ๐๒

นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ

ภรรยาผมกับพยาบาลตื่นขึ้นนั่ง ขยับตัวเข้ามาชิดกัน แล้วทั้งสองก็พนมมือทำท่าสวดมนต์อีกรอบ หนูอ้วนยืนอยู่สักครู่แล้วก็ลาไป "คุณอาคะ หนูไปก่อนนะคะ" ว่าแล้วก็หายวับไปทันที เหลือแต่แม่หนูตัวเล็กคนเดียว

ตอนนี้เธอนั่งบนเก้าอีกข้างเตียงนอนผม ข้อศอกสองข้างเท้าที่นอนยันคางไว้ แล้วถามว่า... "คุณพ่อปวดศีรษะมากหรือคะ" ผมตอบว่า "ตอนนี้ปวดมากจ๊ะ"

เธอยื่นมือข้างหนึ่งมากุมหรือกดศีรษะ ด้านที่ปวดของผมไว้แล้วบอกว่า "สักครู่จะ
ทุเลา" ต่อจากนั้นสักพักอาการก็สงบ

ผมจึงถามเธอว่า "หนูเป็นใคร แล้วทำไมมาเรียกว่าพ่อ" ตอนนี้สองคนนั้นเริ่มจดอีก "ชาติที่แล้วหนู

เป็นลูกของพ่อ" ผมก็ทวนคำพูดของแม่หนูว่า "อ้อ ชาติที่แล้วหนูเป็นลูกของพ่อ"

ต่อไปนี้เป็นคำสนทนาของผมกับเด็กผู้หญิงคนนั้น โดยผมถามดังๆ และทวนคำตอบดังๆ เช่นเคย

"ชาติก่อนนี้ หนูเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง"

"เป็นผู้หญิงค่ะ"

"หนูเป็นอะไรตายในชาติก่อน"

"หนูไปเล่นน้ำแล้วไถลลื่น และตกน้ำตาย"

"หนูตายที่ไหน"

"ตกน้ำตายที่โรงโม่"

ผมไม่รู้จักท่าโรงโม่ จึงถามเธอว่า "โรงโม่อยู่ที่ไหน"

"ก็แถวๆ ท่าเตียนนี่แหละ ไม่ไกลเท่าไหร่"

"ตอนที่ตกน้ำตายหนูอายุเท่าไหร่"

"ก็สิบกว่าขวบค่ะ"

"ชาติก่อนนี้พ่อเป็นอะไร"

"ชาติก่อนนี้พ่อรับราชการในรัชกาลที่ 3 เป็นผู้คุมนักโทษและราชมัล"

"ราชมัลเป็นอย่างไร พ่อไม่รู้จัก"

"ราชมัลเป็นผู้คุม เป็นคนลงโทษนักโทษ ทรมานนักโทษ รวมทั้งประหารชีวิตนักโทษด้วย"

ผมได้ฟังแล้วตกใจมาก เพราะชาตินี้ผมไม่เคยเบียดเบียนใคร ไม่ชอบการฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอย่างใดทั้งสิ้น แล้วจึงถามแม่หนูนั้นว่า

"ที่พ่อป่วยนี้ ป่วยมานานเป็นเพราะอะไร แล้วเมื่อไหร่จะหาย"

เธอตอบว่า "ป่วยเพราะกรรมเก่าที่ทำไว้แต่ชาติก่อน พ่อมีหน้าที่เกี่ยวกับนักโทษ ควบคุมลงโทษทรมานเขา กรรมก็ตามมาสนองในชาตินี้"

ผมแย้งว่า "ก็ทำตามหน้าที่ ลูกบอกว่าหน้าที่คือควบคุมทรมานเขา เราไม่ทำเราก็ผิด"

แม่หนูตอบว่า "ครั้งหนึ่งมีชายคนหนึ่ง รูปร่างอ้วนใหญ่ สูงดำ ถูกคดีว่าฆ่าชาวบ้านตาย ทำทารุณต่างๆ แก่ราษฎร ความจริงนั้นเขาไม่ได้ทำ แต่ชาวบ้านมารวมหัวกันใส่ความเขา

พระอัยการก็คุมตัวมาลงโทษ สอบถามเขา เขาไม่ได้ทำก็ไม่รับ ราชมัลก็คือพ่อ ได้ลงโทษเขา จับเขาเข้าขื่อเข้าคา ตอกเล็บแล้วเอาเครื่องมือมาบีบขมับเขา บีบขมับจนเขาสลบเพราะความเจ็บปวด

เขาก็ไม่รับว่าเป็นผู้ร้าย พ่อก็ลงโทษบีบขมับเขาอีก เพื่อให้เขารับสัตย์ว่าเป็น เขาก็ไม่รับ ในที่สุดก็ทนทรมานไม่ไหวก็ขาดใจตาย

ก่อนตายเขาผูกใจอาฆาตพยาบาทไว้ว่า จะจองเวรไปทุกชาติจนกว่าจะหมดเวร ตอนนี้ กรรมมาตามทันอย่างเต็มที่แล้วจึงได้ป่วยเช่นนี้"

ผมทวนคำพูดของแม่หนูน้อยทุกอย่าง ภรรยาผมและพยาบาลนั่งจำและจดไว้ทุกคำพูด

ผมจึงถามต่อไปว่า "เมื่อไหร่จะชดใช้กรรมนี้หมดเสียที" แม่หนูตอบว่า

"พ่อทำไว้มาก ทั้งกรรมดีและกรรมชั่ว กรรมก็สลับกันไป กรรมดีทำให้พ่อเกิดมาอย่างนี้ กรรมชั่วก็ตามมาสนองอย่างนี้"

"แล้วเมื่อไหร่จะหมดบาปหมดกรรม" "อีกสี่ปี" แม่หนูตอบ "พ.ศ. 2508 พ่อถึงจะหมดกรรมนี้ แล้วจึงจะหายป่วย"

ภรรยาผมนั่งฟังอยู่ตลอดก็ขอให้ผมถามว่า เมื่อชาติก่อนเธอเป็นอะไร แม่หนูตอบว่า "คุณแม่เมื่อชาติก่อนนี้เป็นแม่ชี บวชเป็นแม่ชีถือศีลกินเพลอยู่วัดใต้" ผมก็ไม่ทราบว่าวัดใต้ไหน

แม่หนูบอกว่า "เวลาผมปวดประสาทมากๆ ให้นึกถึงเธอ เธอจะมาช่วยให้บรรเทาเบาบางลง" แล้วก็เอามือมากุมศีรษะข้างที่ปวด พลางก็พูดว่า "พรุ่งนี้แปดนาฬิกา หมอจะเอาพ่อไปผ่ากะโหลกศีรษะ"

ผมย้ำว่า "พรุ่งนี้เช้าหรือ จะผ่ากะโหลกศีรษะพ่อหรือ ?" เธอก็พยักหน้ารับคำ แล้วก็บอกว่า "หนูจะไปก่อนล่ะ" ภรรยาผมนั่งสงบอย่างบอกไม่ถูก และแล้วก็ม่อยหลับกันไปทั้งสามคน

รุ่งขึ้นเวลา 7 นาฬิกา อาจารย์หมออุดม มาตรวจเยี่ยมได้รับรายงานว่าเมื่อคืนนี้ปวดประสาทมากปวดจนดิ้นถึงสองครั้ง ท่านยืนคิดสักครู่หนึ่ง แล้วจึงพูดว่า "แปดโมงเช้านี้ จะเอาตัวไปผ่าตัด ผ่าเอาปมประสาทที่ปวดออก" แล้วหันมาสั่งพยาบาลให้ไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมนำคนไข้รายนี้ไปผ่าตัด

ภรรยาและพยาบาลมองหน้ากันด้วยความงุนงงเต็มที่ เพราะไม่มีใครเชื่อว่าจะนำผมไปผ่าตัด ที่งงเพราะเมื่อคืนนี้ได้ยินผมพูดคนเดียว คือ ทวนคำพูดของแม่หนูว่า พรุ่งนี้ 8 นาฬิกาหมอจะเอาไปผ่าตัด ตอนนั้นเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง มาตอนนี้เชื่อแล้ว เชื่อไม่มีความสงสัย!

สักครู่พยาบาลก็เข้ามาในห้องผม จัดแจงโกนหัวโกนคิ้วด้านขวาขึ้นไปถึงกลางศีรษะ แล้วทำ

ความสะอาด ต่อจากนั้นก็ฉีดยาให้สะลึมสะลือก็ประเภทมอร์ฟีน จวน ๆ 8 นาฬิกา รถเข็นคนไข้ก็เข้ามาเทียบเอาตัวผมนอนเปลเข็นไปในห้องผ่าตัด โดยมีภรรยาผมตามไปดูด้วย ผมเองตอนนั้นก็จะหลับมิหลับแหล่อยู่แล้ว และแล้วผมก็สิ้นสติไปเมื่อได้รับยาสลบที่ห้องผ่าตัด

ผมมาทราบตอนหลังว่า ในวันรุ่งขึ้นคือวันที่ผมได้รับการผ่าตัดนั้น พยาบาลในห้องได้ไปคุยกับหัวหน้าตึกแล้วคุยกันต่อๆ กันไป ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนั้น ทุกคนก็อาการเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่ก็แปลกใจทุกคน ที่ประหลาดใจมากก็คือ ในเมื่อผมเรียนจบจากศิริราชไปตั้งกว่าสิบปี จบแล้วออกไปเลยไม่ทำงานอยู่ในนั้น เหตุไฉนจึงทราบเรื่องเด็กผู้หญิงที่เป็นโรคอ้วน และเด็กผู้นั้นก็ถึงแก่กรรมที่เตียงผมป่วยในตึกวิบูลลักษณ์นั้น และเธอตายในปีนั้น

ด้วยความสนใจ พยาบาลหัวหน้าตึกได้ไปค้นประวัติและสืบประวัติของผู้ป่วยในตึกนี้ในปี พ.ศ. 2502-2503 ค้นอยู่นานเพราะไม่ทราบชื่อผู้ป่วย และ ในที่สุดก็ค้นพบว่า ได้มีเด็กผู้หญิงคนหนึ่งป่วยและถึงแก่กรรมด้วยโรคอ้วนในห้องนี้จริง

ความประหลาดใจในหมู่คนที่รู้เรื่องก็ชักจะกลายเป็นความเชื่อขึ้นมาทีละน้อยๆ... แต่พอพยาบาลที่เฝ้าเธอบอกว่า เด็กที่มาหาคุณหมดที่บอกว่าเป็นลูกในชาติก่อนเมื่อคืนนี้มาบอกว่าจะถูกผ่าตัดเช้าวันนี้

พอรุ่งขึ้นเช้าอาจารย์อุดมก็มาเอาตัวไปจริงๆ ...แปลกนะเธอ ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อ... พยาบาลสาวพึมพำกันทั้งตึก และจากตึกนี้ไปตึกโน้น ไปจนทั่วโรงพยาบาลภายในไม่กี่วัน

อาจารย์หมออุดม ท่านเคยรักษาโรคนี้ผมมาสองสามครั้งแล้วโดยฉีดยาเข้าไปในกะโหลกศีรษะ หมายจะให้ยาไปทำลายประสาทส่วนที่ปวด แต่ไม่ได้ผล มันเหมือนกับตีงูไม่ให้หลังหัก โรคก็อาละวาดใหญ่ ที่ฉีดยาเข้าไปในศีรษะนี้ประมาณ 4 ครั้งในสองปี

เมื่อฉีดยาไม่ได้ผล ท่านก็เลยผ่าลงไปในสมองตัดปมประสาทเสียเลย โดยเจาะกะโหลกศีรษะด้านขวาเหนือหูขึ้นมาหน่อย คงจะเหมือนกับชาติก่อนที่ไปบีบขมับเขาตามที่แม่หนูเธอบอก เจาะแล้วเอากระดูกกะโหลกออกมา ขนาดราวๆ เหรียญสองสลึง ทำให้มีรู

เกิดขึ้น จากนั้นก็เอามีดเอากรรไกรเข้าไปตัดเส้นประสาทที่ห้า

แต่อาจารย์ท่านว่าการผ่าตัดทำได้ด้วยความยากลำบากมาก เพราะเรื้อรังมานาน ประกอบกับได้รับการฉีดแอลกอฮอล์เข้าไปหลายหน มันก็เกิดพังผืดขึ้น ผลการผ่าตัดไม่ค่อยน่าพอใจเท่าไหร่ แต่เชื่อว่าคงได้ผลมิน้อย

การผ่าตัดประสาทสมองนี้กินเวลาราวๆ สี่ชั่วโมง เพราะความยากลำบากดังกล่าว พอราวๆ เที่ยงเขาก็เข็นรถกลับมาที่เดิม ที่ในห้องมีแม่ผม ภรรยา พ่อตา แม่ยาย ซึ่งทั้งสองท่านนี้มีศักดิ์เป็นลุงเป็นป้าผมด้วย

ทุกคนคิดว่าผมคงตายไปแล้ว เพราะนานเหลือเกินระหว่างที่คอยรอรับผมในห้อง ภรรยาและพยาบาลได้เล่าเรื่องทั้งหมดให้ทุกท่านฟัง ต่างก็รับฟังโดยไม่มีข้อสงสัยใดๆ

ค่ำวันนั้นก็เกิดอาการปวดขึ้นมาอีก ทีนี้ปวดสองอย่างคือปวดเจ็บในสมองที่ผ่า ปวดแผล มิหนำซ้ำ

โรคปวดเดิมก็ไม่ทุเลา ทำให้เกิดทุกข์ทรมานมากกว่าเก่า มือทั้งสองก็กุมที่แผล กุมศีรษะ ร้องปวดดิ้นไปและแล้วก็นึกขึ้นได้

"หนู ช่วยพ่อด้วย" ผมตะโกนออกมาดัง ในห้องนั้นมีญาติพี่น้องมาเยี่ยมกันมากมาย ต่างก็ได้รับฟังเรื่องราวโดยละเอียด ต่างก็สงบ มีแต่ผมผู้เดียวทุรนทุรายอยู่บนเตียง...

ชั่วอึดใจเดียวก็ปรากฏร่างของเด็กหญิงที่เคยบอกว่าเคยเป็นลูกผมเมื่อชาติก่อนมานั่งอยู่ข้างเตียง ผมจึงถามว่า "มาแล้วหรือลูก ช่วยพ่อที ตอนนี้ปวดเหลือจะทนแล้ว"

แม่หนูก็เอามือมาวางที่ศีรษะ แล้วพูดว่า "เดี๋ยวจะทุเลา"

ก็เป็นจริงดังว่า อาการปวดก็ทุเลา พยาบาลซึ่งถือเข็มฉีดยามาก็เลยไม่ต้องฉีด คุณใบก็ช่วยยกเก้าอี้มาให้แขกที่แลไม่เห็นนั่งอย่างเคย... แม่หนูก็นั่งข้างเตียง เอามือเท้าคางอย่างเดิม

ผมก็ถามว่า "หนูอ้วนไปไหนล่ะ"

เธอตอบว่า "วันนี้ไม่ได้มา" ทุกคนในห้องฟังผมคุยกับแม่หนู

ผมถามต่อไปว่า "หนูชื่ออะไรจ๊ะ"

เธอตอบว่า "ก่อนที่จะตายนี้หนูชื่อ พิมพวดี"

"หนูเป็นอะไรตาย"

"หนูเป็นไข้เลือดออกตายค่ะ"

"ตายที่นี่หรือ"

"ตายที่ตึกเด็กค่ะ"

"ตายเมื่อไหร่จ๊ะ"

"เมื่อปี 2502 ค่ะ"

"หนูมีพี่น้องกี่คนจ๊ะ"

"มีสามคนค่ะ"

"ผู้หญิงผู้ชายกี่คน"

"หนูเป็นผู้หญิงคนเดียว"

"พ่อแม่คงจะเสียใจมากที่หนูตายไป"

"พ่อแม่เสียใจมาก เพราะหนูเป็นลูกผู้หญิงคนเดียว

พ่อสร้างศาลาอุทิศส่วนกุศลให้หนูที่วัดมกุฎฯ เอาชื่อหนูไปตั้งศาลานี้ มีรูปหนูและมีคำจารึก มีกระดูกที่เผาแล้วของหนูฝังอยู่ในนี้ด้วยค่ะ..พ่อดีขึ้นแล้วหนูลาไปก่อนแล้วจะมาหาพ่ออีกค่ะ"

คำพูดทุกคำระหว่างแม่หนูพิมพวดีกับผมทุกคนในห้องได้ยินได้ฟัง และฟังอย่างตั้งอกตั้งใจจริงๆ พยาบาลฉีดยาให้ผมอีก แล้วผมก็หลับไปจนเช้า โดยไม่มีอาการปวดรุนแรงมารบกวนอีกเลยในคืนนั้น

เหมือนกับยังไม่สิ้นเวรกรรม อาการของโรคที่สงบไปคืนหนึ่งนั้น พอรุ่งขึ้นเช้ามันก็เอาอีก ปวดอีก ทุรนทุรายร้องครวญครางอีก

อาจารย์ท่านมาดูอาการทุกเช้า ทุกวัน สั่งการรักษาทุกวัน เช้าสบาย สายปวด กลางวันสบาย

บ่ายปวดดิ้น หรือพอตอนเย็นสบายชื่นฉ่ำ พอค่ำก็ร้องครวญคราง เป็นอยู่อย่างนี้อีกสามหรือสี่วัน

ทุกครั้งที่ปวดผมก็จะนึกถึงหนูพิมพวดีทันที ไม่ว่ากลางวันหรือกลางคืน ถ้าเป็นกลางวันก็จะได้ยินเสียงพูดว่า "พ่อ หนูมาแล้ว...." แล้วเธอก็เอามือมาช่วยกุมที่ปวดจนผมทุเลา

คำพูดที่ผมพูดก็คือ "มาแล้วหรือลูก..." ทุกๆ คนที่มาเยี่ยมผมหรือมาอยู่ในห้องจะเงียบสงบ คอยฟังคำพูดของผมที่พูดกับวิญญาณในเรือนร่างของหนูพิมพ์อย่างใจจดใจจ่อเหมือนนัดกันไว้

ในเย็นวันนั้น เย็นมากแล้ว ฯพณฯ ทวี บุณยเกตุ ซึ่งเป็นพี่ชายของผม ท่านได้ไปเยี่ยมพร้อมบุตรชายของท่านชื่อ คุณวีระวัฒน์ บุณยเกตุ หรือที่ญาติเรียกชื่อเล่นว่า "บุ๊" เป็นคนขับรถพี่ชายผมไปที่ศิริราช และพี่ชายผมท่านถึงแก่อนิจกรรมไปแล้ว จะเหลือก็คุณวีระวัฒน์ ซึ่งเดี๋ยวนี้ดำรงตำแหน่งเป็น รองอธิบดีกรมส่งเสริมอุตสาหกรรมกระทรวงอุตสาหกรรม

คุณทวีเป็นประจักษ์พยานอีกท่านหนึ่ง โดยในขณะนั้น อาการปวดของผมกำเริบปวดขึ้นมากๆ ผมนอนร้องเรียกหนูพิมพ์ให้มาช่วย คุณทวีก็ทราบเรื่องอยู่บ้างแล้วจากคำบอกเล่าของญาติๆ ท่านก็เลยนั่งอยู่ ซึ่งปกติท่านไปเยี่ยมบ่อยมาก แต่ไปนั่งไม่นาน เพราะท่านทนความสงสารในความทุกข์ทรมานของผมไม่ไหว

เย็นนั้นท่านนั่งอยู่นานหน่อย พอดีผมปวดมากและร้องเรียกหนูพิมพ์ว่า "ลูก..มาช่วยพ่อที"

พิมพวดีสื่อวิญญาณ ๐๓

นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ

คุณทวีทราบเรื่องนั้นจากญาติพี่น้องหลายครั้งแล้ว ครั้งนี้ท่านมาเห็นพอดี คือพอผมเรียกหนูพิมพ์ หนูพิมพ์ก็มา

ผมก็ถามว่า "ผ่าตัดแล้วทำไมยังไม่หายอีก" หนูพิมพ์ตอบว่า "ยังไม่หาย ยังไม่หมดเวรหมดกรรมที่ทำไว้.."

"แล้วเมื่อไหร่จะหาย" เธอตอบว่า "ก็ราวๆ อีกสี่ปี พ.ศ. 2508 นั่นแหละ"

ผมก็ถามดังๆ ต่อไปว่า "แล้วจะทำอย่างไรต่อไป" เธอตอบว่า "พรุ่งนี้แปดโมงเช้า หมอจะเอาตัวไปผ่าตัดอีก จะต้องผ่าอีกสองครั้ง รวมเป็นสี่ครั้งในคราวนี้"

ผมก็ทวนคำพูดของเธอแล้วร้องว่า "ต้องผ่าถึงสี่ครั้งเชียวหรือ"

คุณทวีนั่งฟังอย่างสงบ ทุกคนเงียบคอยฟังครู่ใหญ่ๆ อาการปวดก็บรรเทา หนูพิมพ์จึงบอกกับผมว่า

"หนูจะลาไปก่อน วันนี้รีบหน่อย เพราะจะไปรับส่วนกุศลที่เขาอุทิศให้ที่ศาลาพิมพวดี.."

ทุกคนได้ยินคำพูดที่ผมทวนคำพูดของหนูพิมพ์ ผมจึงถามเธอว่า "เขาอุทิศกุศลให้เรื่องอะไร" เธอตอบว่า "เขาบำเพ็ญกุศลศพใครก็ไม่รู้ที่ศาลา คนตายมีเหรียญตรา มีสายสะพาย.." ผมก็ทวนคำพูดออกมาดังๆ

คุณทวีก็อยากจะพิสูจน์ จึงให้คุณวีระวัฒน์บุตรชายขับรถยนต์ออกไปเดี๋ยวนั้น ไปดูซิว่าที่ศาลาพิมพวดี วัดมกุฎฯ มีการบำเพ็ญกุศลศพใคร ศพมีเหรียญตราน่าจะรับพระราชทานเพลิงศพที่สุสานหลวงวัดเทพศิรินทร์ฯ เพราะหนูพิมพ์บอกว่ามีสายสะพาย

คุณวีระวัฒน์ บุณยเกตุ จึงรับขับรถออกจากศิริราชไปที่วัดมกุฎฯ ทันที ปรากฏว่าเป็นความ

จริง คืนนั้นมีการนำศพออกมาจากสุสานนำมาบำเพ็ญกุศล พรุ่งนี้จะรับพระราชทานเพลิงศพ เป็นศพของรองอธิบดีกรมเจ้าท่า ผมได้ลืมชื่อของท่านไปเสียแล้ว รูปถ่ายหน้าโกศเป็นรูปเต็มยศ มีเหรียญตรา มีสายสะพายจริงๆ

คุณวีระวัฒน์จึงรีบขับรถมาเรียนคุณทวีว่า เป็นจริงอย่างที่ผมพูดทวนคำพูดทุกประการ

คุณทวีนั่งสงบนิ่ง กล่าวออกมาคำเดียวว่า "แปลก แต่จริง"

ผมต้องเล่าย้อนไปนิดหน่อย คือ ตอนที่หนูพิมพ์นั่งอยู่ข้างเตียงผมเอามือเท้าคางยันขอบเตียงอย่างเคย

เธอพูดว่า "เสียดาย" ผมถามว่า "เสียดายอะไร" เธอตอบว่า "แก้วระย้าที่โคมไฟในศาลา คนที่ยกขาหยั่งวางพวงหรีด ทำขาหยั่งไปโดนแก้วช่อระย้าตกลงมาแตกหลายช่อ ทำให้ไม่สวย พ่อแม่ก็ไม่ทราบ

อีกสองสามวันคุณพ่อหนูชาตินี้จะมาเยี่ยมพ่อ พ่อช่วยบอกคุณพ่อหนูให้ช่วยเปลี่ยนช่อระย้าที่ตกลงมาแตกให้ที หนูไม่สบายใจ.."

ผมทวนคำพูดนี้ให้ทุกคนได้ยิน รวมทั้งคุณทวีด้วยก่อนที่คุณวีระวัฒน์จะกลับจากวัด มารายงานเรื่องศาลานั้น

คุณทวีและบุตรชายกลับไปด้วยความประหลาดใจว่า ผมนอนเจ็บอยู่ตั้งสิบกว่าวันแล้ว ทำไมรู้เรื่องที่จะเผาศพรองอธิบดีกรมเจ้าท่า และศพตั้งบำเพ็ญกุศลที่ศาลาพิมพวดี

วิญญาณคงมาบอกจริงๆ วิญญาณมีจริงหรือ คนตายแล้วยังวนเวียนอยู่หรืออะไรที่มาพูดกับน้องชาย ผมว่าท่านคงนอนคิดไปนาน

คืนนั้นผมปวดอีกครั้งหนึ่ง พอเช้าอาจารย์อุดมก็มาเยี่ยมอย่างเช่นเคย พอทราบว่ายังปวดอีกท่านก็ยืนครุ่นคิดอยู่ครู่ใหญ่ แล้วหันมาสั่งพยาบาลว่าไปบอกหัวหน้าตึกให้เตรียมคนไข้นี้ไปห้องผ่าตัดอีกทีเช้าวันนี้ก่อนแปดนาฬิกา

แล้วผมก็ถูกนำไปห้องผ่าตัด ผ่าตัดดึงเอารากประสาทเส้นนี้ออกมา โดยพยายามดึงเอาออกให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ราวๆ ตอนเที่ยงก็กลับมาห้องนอนที่ตึกพัก โดยสลบมาบนรถเปลตามเคย

พอฟื้นขึ้นมา อาการปวดเจ็บแผลก็มาแทน แต่อันนี้ระงับได้ด้วยการฉีดยา พยาบาลฉีดยาระงับปวดให้เป็นระยะๆ พอค่ำลงก็สงบญาติพี่น้อง เพื่อนๆ เข้ามาเยี่ยมกันมากมายตามเคย ที่มาเยี่ยมจริงๆ ก็มี ที่อยากจะรู้เรื่องวิญญาณของเด็กที่มาช่วยผมก็มี

พอสักสามทุ่มคืนนั้น หนูพิมพ์ก็มาอีกตามเคย เธอเอามือมาวางที่ขมับข้างที่ผมปวดทั้งแผลผ่าตัดและที่ปวดอยู่เดิม ทำอย่างไรก็ไม่หาย ผมนอนทนเอาภาวนาบริกรรมจนหลับไปในที่สุด แล้วเธอก็จากไป

ข่าวลือ ข่าวจากปากต่อปาก ไปไกลเกินกว่าประชาสัมพันธ์ทางสื่อมวลชน และก็แน่นอน ข่าวนั้นก็ต้องการมากกว่าความจริง จนวันหนึ่ง คุณชิต สุวรรณปัทม์ เคยเป็นพยาบาลอาวุโสที่สายนัดดาคลินิกของ ท่านนายแพทย์ ม.ล.เต่อ สนิทวงศ์ ซึ่งผม

เคยทำงานกับท่านเมื่อ พ.ศ. 2493-2495 ก็สามสิบแปดปีมาแล้ว เป็นคนที่ชอบพอกันในสมัยที่ทำงานอยู่ด้วยกัน

เธอมาเพื่อมาเยี่ยมแล้วมาบอกกับผมว่าจะมีคนมาพบมาหาและคุยเรื่องหนูพิมพวดี ผมก็บอกเธอว่าก็มีอย่างที่พยาบาลและภรรยาผมได้ยินได้ฟังเท่านั้น ไม่มีอะไรมากไปกว่านั้น คุณชิตนี่ถึงแก่กรรมไปเมื่ออายุราวๆ 70 ปี

ถัดต่อมาอีกวันหรือสองวัน เย็นๆ ก็มีชายหญิงคู่หนึ่งซึ่งผมไม่รู้จักมาก่อนมาขอเยี่ยม ดูเหมือนจะเป็นเวลา 18-19 น. ขณะนั้นอาการผมดีขึ้นนิดหน่อยไม่ปวดประสาท

สองท่านนี้เอาพวงมาลัยดอกมะลิพวงใหญ่มาแขวนให้ผมที่หัวเตียงนอน ในห้องเผอิญจุดธูปหอมบูชาพระ กลิ่นผสมกันหอมพิกล ทำท่าจะเหมือนศาลเจ้าไหหลำไปโน่น...

สักครู่ใหญ่คุณผู้ชายที่มาด้วยก็ขออนุญาตเอารูปถ่ายเด็กผู้หญิงราวๆ สามสิบใบคงได้ มาวาง

เรียงบนที่นอนผม ผมชักสงสัยว่า ท่านจะมาพิธีปัดรังควานหรือทำพิธีแขก ที่เรียกว่า "อิศวระกุมารี" คือเอาเด็กพรหมจรรย์มาบูชาพระอิศวร บนบานศาลกล่าวให้ผมหายป่วยไข้หรืออย่างไร

แต่ไม่ใช่ พอท่านค่อยๆ เอารูปถ่ายมีขนาดสักสองนิ้วบ้าง สามนิ้วบ้างมาวางเรียงเต็มหน้าเตียงที่ผมนอนอยู่เรียบร้อยแล้วท่านก็ถามว่า

"คุณหมอช่วยชี้ซิครับว่า คนที่มาหาคุณหมอ มาคุยกับคุณหมอแล้วบอกว่าชาติก่อนเป็นลูกสาวคุณหมอและชาตินี้เกิดมาเป็นลูกสาวผมน่ะ..คนไหนในรูปถ่ายที่นำมาเรียงอยู่นี่"

ผมลุกขึ้นนั่งแล้วหยิบแว่นตามาสวมดูไปทีละรูป ดูไม่นานนักโดยวิธีหยิบรูปที่ไม่ใช่รูปหนูพิมพ์ออกมากองทีละใบๆ จนเหลือใบสุดท้ายทิ้งไว้บนเตียงหนึ่งใบแล้วก็หยิบรูปนี้ขึ้นมาชูพลางบอกว่า "หนูคนนี้แหละครับ ที่มาหาผมทุกวัน"

ทั้งสองท่านที่มาเยี่ยมหุบรอยยิ้มที่มุมปาก คุณผู้หญิงร้องไห้โฮใหญ่ คุณผู้ชายก็เช็ดน้ำตาแล้วกล่าวว่า

"ใช่แล้วครับ รูปนี้คือรูปถ่ายหนูพิมพวดีลูกสาวผม ถ่ายในเครื่องแบบนักเรียน ส่วนนอกนั้นเป็นรูปเพื่อนๆ ของหนูพิมพ์"

ทุกคนที่อยู่ในห้องนั้นเงียบหมด แทบไม่ได้ยินแม้แต่เสียงลมหายใจ ต่างคนต่างขยับเข้ามาดูรูปหนูพิมพ์ที่อยู่ในมือผม พอบรรยากาศค่อยคลี่คลายไปในทางปกติแล้ว ท่านที่มาเยี่ยมก็บอกว่า

"ผมทราบดีจากคุณชิต ก็เลยถือโอกาสมาเยี่ยมแล้วสอบถามถึงลูกสาวผม เพราะทุกวันนี้ ก็ยังระลึกถึงหนูพิมพ์อยู่เสมอ แกเป็นเด็กที่น่ารักน่าเอ็นดูมาก ท่านั่งประจำของแกก็คือ ท่านั่งเท้าคาง เอาข้อศอกยันพื้นไว้ อย่างที่คุณหมอพูดจริงๆ

ผมชื่อ เสรี โหสกุล ครับ ผมมีกิจการส่วนตัว ค้าขายเครื่องอะไหร่รถยนต์ทุกชนิดที่เป็นตึก

สามชั้นอยู่ตรงสามแยกสะพานนพวงศ์ ทิศใต้ของโรงเรียนวัดเทพศิรินทร์ฯ นี่เองครับ.."

ผมก็ถามคุณเสรีว่า "คุณเสรีมีบุตรธิดากี่คน" คุณเสรีก็ตอบมา ผมจำได้ไม่ชัดเจน
ว่า 3 หรือ 4 คน แต่ที่แน่ๆ มีธิดาคนเดียวคือ หนูพิมพ์ เธอป่วยด้วยไข้เลือดออก เสียชีวิตที่ตึกเด็ก
โรงพยาบาลศิริราช ประมาณปี พ.ศ. 2502 จริง ส่วนเรื่องเด็กอ้วนๆ ที่ตายด้วยโรคอ้วนนั้น ไม่ทราบเรื่อง.. ผมก็ถามคุณเสรีว่ามีอะไรเกี่ยวกับหนูพิมพ์อีกไหม ผมอยากทราบ

คุณเสรีก็พูดว่า "เช้าวันหนึ่งมีพระภิกษุห้ารูปจากวัดเทพศิรินทร์นี่เอง ได้เดินไปที่ร้านเสรียนต์ มีตาลปัตรทุกองค์และมีลูกศิษย์ตามไปด้วยสองสามคน พอพระมาถึงก็ก้าวเข้าไปในร้าน

ลูกศิษย์ก็ร้องบอกว่า "พระมาแล้วครับ" คุณเสรีงงจึงถามว่า "มาเรื่องอะไร"

พระรูปหนึ่งท่านก็พูดว่าที่เมื่อวานนี้ให้เด็กผู้หญิงไปนิมนต์พระมารับสังฆทานห้ารูป นิมนต์ให้มาที่นี่

คุณเสรีก็พูดว่าไม่เคยให้เด็กคนไหนไปนิมนต์ พอดีพระเหลือบไปเห็นรูปถ่ายของหนูพิมพวดีที่ติดไว้ข้างฝา ท่านก็ชี้ว่า

"หนูคนนี้แหละที่ไปนิมนต์ อาตมานั่งอยู่ด้วยกันสามองค์ได้ยินชัดทั้งสามองค์ ส่วนอีกสององค์นั้นอาตมานิมนต์มาให้ครบห้าองค์ ตามที่แม่หนูบอก"

คุณเสรีตกตะลึงและงงเป็นที่สุด จะไม่เชื่อก็ไม่ได้และวันนี้เป็นวันที่ถึงแก่กรรมของหนูพิมพ์ด้วย.. พ่อแม่จะทำบุญใส่บาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้อยู่แล้ว

ฉะนั้นก็เลยเปลี่ยนเป็นถวายสังฆทานตามที่หนูพิมพ์ปรากฏร่างไปนิมนต์พระมาให้เสียเลย ก็แปลกวิญญาณในร่างของหนูพิมพ์ไปนิมนต์พระมาทำสังฆทานให้กับตนในวันตายของตน

คุณเสรีถามต่อไปว่า ตอนนี้หนูพิมพ์อยู่ที่ไหน ผมก็บอกว่า "หนูพิมพ์ยังอยู่แถวๆ นี้ และมาเยี่ยมผมเกือบทุกคืน โดยมากก็ไม่เว้นแต่บางทีก็มาตอนกลางวัน

หนูพิมพ์บ่นว่าคนถือขาหยั่งที่วางพวงหรีดเอาขาหยั่งไปเกี่ยวกับระย้าโคมไฟกลางศาลาพิมพวดีตกลงมาแตกหลายอัน พ่อเธอไม่รู้เลยไม่มีใครไปทำให้ดีเหมือนเก่า เธอเสียดายมาก"

ผมก็นอนอยู่ที่เตียงนี้มากกว่าสิบวันแล้วไม่เคยไปนั่งในศาลาที่ว่านี้ หากจะไปงานศพที่วัดใด ผมก็มักจะนั่งข้างนอกศาลา เพราะข้างนอกเย็นดี แล้วผมจะรู้ว่าที่กลางศาลาพิมพวดีมีโคมไฟระย้าห้อยอยู่ได้อย่างไร แล้วเดี๋ยวนี้ตกลงมาแตกหลายอัน

คุณเสรีจึงให้คนขับรถบึ่งไปดูโคมไฟว่าเป็นจริงตามที่ผมพูดหรือไม่ คนขับรถกลับมาตอนหลังก็มาเรียนว่า "ระย้าที่ห้อยโคมไฟขาดไปหลายอัน สงสัยว่าจะตกลงมาแตก" ท่านจึงสั่งว่า "พรุ่งนี้ให้ช่างไฟไปดูแล้วไปจัดการเปลี่ยนใหม่ให้เรียบร้อย"

คุณเสรีและภรรยานั่งอยู่อีกสักพักก็กลับ ก่อนกลับได้ถามผมว่า หนูพิมพ์พูดหรือเปล่าว่า วิญญาณของเธอจะไปไหนต่อ.. ผมก็ตอบว่า "อีกไม่ช้า หนูพิมพ์จะไปเกิด และทีนี้จะไปเกิดเป็นผู้ชาย เธอคุยกับ ผมว่าอย่างนั้น"

พอได้ยินคำนี้ ภรรยาคุณเสรีก็ยกมือไหว้ พึมพำว่า "เกิดชาติใดฉันใด ขอให้มาเป็นแม่ลูกกันอีก"

ก่อนจากกัน ทั้งสองท่านได้ออกปากเชิญผม ว่า ถ้าผมหายป่วยเมื่อไหร่ จะเชิญผมและภรรยาไป รับประทานอาหารที่บ้านสักครั้ง บ้านท่านอยู่ถนน สุขุมวิท จะเป็นซอยนานาใต้หรือไร ผมก็จำไม่ได้เสียแล้ว

และเมื่อผมหายป่วยในคราวนั้นกลับบ้านแล้ว ผมก็ได้ไปตามคำเชิญ โดยมีญาติมิตรท่านมาฟังและดู หน้าตาผม ...เมื่อตอนที่จะจากกันที่ศิริราชในคืนนั้น

ผมออกปากขอรูปถ่ายของหนูพิมพ์ไว้เพื่อจะ ได้ดูและอุทิศกุศลให้เธอเวลาสวดมนต์และทำบุญกุศล ซึ่งผมได้ปฏิบัติดังนี้มากกว่า 27 ปีแล้ว

ซึ่งท่านก็ได้กรุณามอบใบใหญ่ขนาดโปสการ์ดให้ผมมาหนึ่งใบ

เห็นจะเป็นเพราะว่าวันนั้นไม่ได้พักผ่อนและสนทนาพาทีกันมาก พอค่ำอาการปวดก็มาเยือน คราวนี้ปวดบริเวณเหนือคิ้วข้างขวามากที่สุด แล้วเลยลามไปปวดตั้งแต่ขมับไปกึ่งกลางกระหม่อม มันทั้งแสบทั้งปวดเหมือนเอาไฟมาอัง ปวดอยู่นาน

พิมพวดีสื่อวิญญาณ ๐๔

นพ. อาจินต์ บุณยเกตุ

ผมนึกไปถึงหนูพิมพ์พยายามเข้าสมาธิไปมันก็ไม่ทุเลา หนูพิมพ์มาเมื่อไหร่ก็ไม่ทราบ พอรู้ว่าเธอมา ผมก็พูดว่า "มาแล้วหรือลูก" สองคนนั่งเฝ้าฟังอย่างเคย แต่คราวนี้พยาบาลที่ตึกมาฟังด้วย

ผมถามว่า "เมื่อไหร่จะหายหรือหมดเวรกรรมเสียทีมันทรมานจริงๆ" หนูพิมพ์ตอบว่า "อีกสี่ปีถึงจะพบหมอที่จะรักษาให้หายขาดได้ เมื่อนั้นก็หมดเวรแล้วก็จะมีความสุขตลอดไป"

ผมก็ถามต่อไปว่า "แล้วจะมีอะไรเกิดขึ้นหรือไม่ในตอนนี้ เพราะตอนนี้ปวดมาก"

เธอตอบว่า "พรุ่งนี้ พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีก คราวนี้จะเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับงวดนี้ และจะเป็นการผ่าตัดที่ทารุณที่สุดในชีวิตของพ่อ!"

ผมก็ทวนคำพูดของเธออีกว่า "พรุ่งนี้พ่อจะต้องถูกผ่าตัดอีกหรือ แล้วจะทารุณที่สุดด้วยหรือ" ทุกคนในห้องเงียบทุกคน มีแต่ความเวทนาและสงสาร ภรรยาผมเชื่อสนิทจนถึงกับน้ำตาไหลด้วยความรันทดใจ

ผมนั่งเอาศีรษะกดไว้ที่ขอบเตียง บางทีก็อยากจะเอากระแทกลงไปที่เหล็กหัวเตียง เพราะความเจ็บปวด จิตใจตอนนี้แทบจะอดทนไม่ได้ พยาบาลมาฉีดยาให้หลับตามที่หมอเวรสั่งก็หลับไป พอตื่นขึ้นก็ปวดอีกแทบตลอดคืน

ผมนึกเบื่อตัวเอง แทนอาจารย์ที่ท่านตั้งใจรักษา อยากจะตายๆ เสียให้มันรู้แล้วรู้รอดไป จะได้ไม่ทรมาน แต่มันยังไม่หมดกรรมก็ต้องทนอยู่ต่อไป

รุ่งเช้าเจ็ดนาฬิกา อาจารย์ท่านก็มาเยี่ยมตามเคย พอได้รับรายงานจากพยาบาล ท่านก็ยืนนิ่งครู่หนึ่ง แล้วก็หันมาพูดกับผมว่า

"เดี๋ยวแปดโมงเช้าเอาไปผ่าอีกที ทีนี้จะเลาะประสาทฝอยออกหมดทั้งแถบ มันคงจะไม่มีอะไรมาปวดอีกแล้ว"

ทุกคนนิ่ง นิ่งด้วยความเวทนา นิ่งด้วยความประหลาดใจ และเชื่อว่า ทุกครั้งที่หนูพิมพวดีมาบอกเป็นต้องไม่ผิด จะไม่เชื่อก็ไม่ได้

ข่าวก็ออกจากปากนี้ไปปากโน้นไปปากนั้น ว่าวิญญาณของหนูพิมพ์มาบอกล่วงหน้าทุกทีที่จะมีการผ่าตัด แล้วก็จริงทุกทีไป

พอราวๆ แปดนาฬิกา รถเข็นคันนั้นก็มาอีก คราวนี้พยาบาลไม่ฉีดยาให้ก่อนผ่าตัด.... ผมจึงถามพยาบาลว่าทำไมไม่ฉีดยา ก็ได้รับคำตอบว่า

คราวนี้อาจารย์จะผ่าสดๆ ไม่ใช้ยาฉีด ไม่ใช้ยาชาใดๆ ทั้งสิ้น ผมก็ขึ้นนอนเปลไปกับเขา พอถึงห้องผ่าตัด อาจารย์ท่านก็บอกว่า "ไม่รู้ประสาทฝอยเส้นไหนมันเสีย มันถึงปวด ถ้าให้ยาสลบยาชาแล้วมันก็เหมือนถอนฟันเลยไม่รู้ว่าซี่ไหนปวด เพราะฉะนั้น คราวนี้จึงจะผ่าตัดโดยไม่ต้องใช้ยาชาเลย ขอให้ทนเอาหน่อย"

ผมก็นึกว่ากรรม กรรมแน่แท้ เพราะแม้แต่สัตว์แพทย์เขาจะทำการผ่าตัด เขายังใช้ยาระงับความรู้สึก ระงับความปวด นี่ผมเป็นคนแท้ๆ ยังโดนแบบนี้

ว่าแล้วท่านก็เอามีดกรีดลงบนคิ้วขวาเรื่อยไป ผมสะดุ้งสุดตัวด้วยความเจ็บปวด ร้องครวญครางออกมา ท่านอาจารย์ก็บอกว่า เจ็บก็ร้องไป ตำรวจไม่จับหรอก แล้วท่านก็ผ่าไป เอาคีมจับเส้นประสาททีละเส้น พอเส้นประสาทถูกคีมคีบมันก็ปวดถึงหัวใจ

ผมร้องออกมาดังกว่าวัวกว่าควายที่กำลังถูกเชือด เพราะการผ่าตัดแบบนี้ เวลาดึงเส้นประสาททีไรก็สะดุ้งจนตัวลอย พยาบาลห้องผ่าตัดก็กดหัวไว้ ทั้งๆ ที่พันธนาการไว้อย่างเหนียวแน่น

ผมถูกผ่าไปดึงประสาทไป ร้องจนสุดเสียงเพราะความเจ็บและความปวดทนทุกข์ทรมานอยู่อย่างนั้นกว่าชั่วโมง

อาจารย์ท่านพยายามดึงประสาทออกให้มากที่สุด แต่ทำได้ยากเพราะมันติดกันนุงนังเหมือนกับวุ้นเส้นที่เราเอามายำกิน

ผมร้องโอดโอยดังที่สุดในชีวิต เจ็บที่สุดในชีวิต ปวดที่สุดในชีวิต และทารุณที่สุดในชีวิตเหมือนกับที่หนูพิมพ์บอกไว้ไม่มีผิด และสุดท้ายผมก็สลบไปเองเพราะความเจ็บปวด มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อพบว่าตัวเองมาอยู่ในห้องนอนมีสายน้ำเกลือรุงรัง มีสายยางอยู่ที่จมูกที่ปาก

ความปวดนั้นยังไม่หายแม้จะหยุดผ่าตัดแล้ว แต่ความเจ็บปวดก็ยังมีอยู่ มันสุดที่จะทนทานจนต้องร้องและครางออกมาดังๆ...

ค่ำนั้นก็ยิ่งปวดแผล ปวดระบมประสาท ปวดระบมสมอง เมื่อยไปทั้งตัวอย่างที่ไม่เคยได้เป็นมาก่อน ผมถูกฉีดยาระงับปวด ยานอนหลับและหลับไปทั้งสายยางต่างๆ จนมาตื่นอีกทีก็ดึกโข เห็นจะราวๆ สองยามหรือกว่า

จำได้ว่า วันที่ถูกผ่าตัดชดใช้วิบากกรรมนั้น เป็นวันพุธ ที่จำได้เพราะท่านอาจารย์ได้บอกว่าวันพฤหัสพรุ่งนี้ไม่ว่าง ท่านติดประชุมเช้า ผ่าเสียวันพุธนี่แหละ

พอตื่นขึ้นมาดังกล่าว ก็พบภรรยาและพยาบาลที่นั่งเฝ้าอยู่ ผมถามทั้งสองคนว่า ผมยังไม่ตายอีกหรือ มันทารุณที่สุดแล้ว

สองคนนั้นน้ำตาไหลเพราะความสงสาร แล้วผมก็หลับตาภาวนาพุทโธๆ ระงับเวทนา พอหลับตาสักครู่ หนูพิมพ์ก็เอามือมากุมตรงที่แผลผ่าตัดและที่ปวดอยู่

ผมก็ถามเธอว่า "พ่อหมดเวรหรือยัง" เธอตอบว่า "พ่อชดใช้กรรมตามที่เขาอาฆาตไว้มากแล้ว ต่อไปนี้จะดีขึ้นๆ"

ผมถามต่ออีกว่า "พ่อจะถูกผ่าตัดอีกไหม" เธอตอบว่า "ไม่มีอีกแล้ว"

"แล้วจะปวดโรคประสาทนี้อีกไหม" เธอตอบว่า "ยังมี แต่ไม่ทารุณมากนัก จะมีอีกสี่ปี"

"แล้วจะให้พ่อทำอย่างไรต่อไป"

"ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาไปเรื่อยๆ ขออโหสิเขาเสีย ภาวนาแล้วส่งใจไปแผ่ส่วนกุศลให้เขาเสมอๆ นะพ่อนะ" หนูพิมพ์ตอบ

"พ่อจะกลับบ้านได้เมื่อไหร่"

"วันอาทิตย์นี้แหละจ้ะ..พ่อ"

คุณหมอถามอีกว่า "ถ้ามันยังไม่หาย จะกลับไปได้อย่างไร" เธอตอบว่า "ก็ยังมีกรรมเบาๆ หลงเหลืออยู่อีก ถึงจะเป็นก็ไม่รุนแรงเท่าคราวนี้จ้ะ"

"เวลาพ่อกลับบ้านแล้ว พ่อจะเรียกให้ลูกไปหาจะได้ไหม" "หนูจำต้องลาไปเกิดแล้ว และเป็นผู้ชายจ้ะ .. แล้วลูกเข้าบ้านพ่อไม่ได้เจ้าที่เจ้าทางเขาห้ามจ้ะ" เธอตอบ

ภรรยาผมและนางพยาบาลนั่งฟังและจดตามอย่างเคย

"หนูลาพ่อเลยนะ และทีนี้จะไม่มาอีกแล้วจ้ะ พ่อ พ่ออย่าลืมทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้เขาและเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายนะพ่อนะ" เสียงหนูพิมพ์แว่วๆ แต่ชัดเจนติดมาจนบัดนี้

แล้วก็เป็นจริงอย่างที่ว่า.. หนูพิมพ์ไม่ปรากฏกายให้เห็นอีกเลย อาการปวดผมก็บรรเทาเบาบางลงๆ แม้จะไม่หายขาดก็ยังดีกว่าเก่า..

ผมนอนอยู่อีกสามวัน พอถึงวันเสาร์ตอนเช้า อาจารย์อุดมมาเยี่ยม ท่านไม่เคยหยุดงานเลย แม้วันหยุดราชการ ผมรายงานว่าอาการปวดเบาไปแยะ แต่ก็ยังมีอยู่อีกไม่หายขาด

อาจารย์ก็บอกว่า "เรายังเข้าไปทำลายศูนย์ประสาทของมันไม่ได้ เมื่อไหร่ทำลายได้หมด เมื่อนั้นก็หายขาด

พรุ่งนี้วันอาทิตย์ จะกลับบ้านก่อนก็ได้ พักฟื้นต่อไป เผื่อมีอะไรค่อยว่ากันใหม่" ผมลุกขึ้นนั่งกราบในความกรุณา แล้วท่านก็ไป

ผมดีใจที่จะได้กลับบ้านในวันพรุ่งนี้เช้าทั้งๆ ที่แผลผ่าตัดต่างๆ ยังไม่หาย ท่านบอกว่า "ทำแผลเองเอาไหมออกเองก็แล้วกัน เป็นหมอนี่"

คืนนั้น ผมนอนหลับได้ดีมาก อาการปวดประสาทมีรบกวนนิดหน่อย ตอนที่หลับก็หลับสนิทไม่มีอะไรมาแผ้วพานในใจ ผมก็เข้าสมาธิต่อไปเรื่อยๆ เมื่อรู้สึกตัว

เช้าวันอาทิตย์ ผมถวายบังคมลาสมเด็จพระราชบิดา ลาพยาบาล ลาแพทย์ที่ช่วยเหลือ ก่อนกลับบ้านผมถือรูปหนูพิมพวดีไว้ในมือ

แล้วสั่งให้รถแวะไปที่วัดมกุฎกษัตริยารามก่อน เพื่อไปดูศาลาพิมพวดี ไปดูรูปหนูพิมพ์ผู้มีพระคุณ

ผมลงจากรถ เดินไปที่ศาลาพิมพวดี .. แต่ขณะนั้นมีประตูเหล็กปิดอยู่ ผมได้แต่ยืนข้างนอก ตาก็จ้องดูรูปหนูพิมพ์ที่ผนังศาลา โดยมีภรรยาผมคอยดูอยู่ใกล้ๆ ด้วย

ผมยกมือขึ้นอุทิศส่วนกุศลให้เธอ และบอกเธอว่าจะทำบุญอุทิศส่วนกุศลไปให้ เมื่อสวดมนต์ก็จะอุทิศส่วนกุศลให้เธอทุกวันจนกว่าผมจะตายไป และขอให้ได้พบกันเป็นพ่อลูกทุกๆ ชาติ..

ผมขอจบเรื่องนี้ด้วยความเชื่อว่า ...จิตและวิญญาณนั้นมีจริง เพราะผมได้ประสบกับตัวมาแล้วดังที่เล่าให้ท่านฟังนี้... ทุกคนในรถทัวร์นั้นต่างเงียบกริบ

เมื่อผมเล่าเรื่องจบลง คุณเสนาะ นิลกำแหง สมาชิกผู้หนึ่งในคณะที่เราไปเที่ยวเล่นกอล์ฟกัน ได้ยืนขึ้นพูดว่า

"ผม..เสนาะ นิลกำแหง.. คุณหมออาจินต์อาจจะยังไม่รู้จักผมละเอียดนัก เพราะเพิ่งเดินทางมาเที่ยวกันเป็นครั้งแรก

ผมขอเรียนว่า เด็กหญิงที่เป็นโรคอ้วนแล้วเสียชีวิตที่ตึกวิบูลลักษณ์นั้น เป็นเรื่องจริง เพราะเด็กผู้หญิงคนนั้นเป็นลูกสาวผม เธอเสียชีวิตที่

โรงพยาบาลศิริราชด้วยโรคอ้วน เนื่องจากฮอร์โมนผิดปกติ ไม่มีทางรักษาให้หายได้ เมื่อพ.ศ. 2502

และจำนวนพี่น้องที่เธอบอกกับหมอเป็นความจริงทุกประการครับ ... ผมขอยืนยัน และไม่ต้องไปถามที่ไหนอีกแล้ว"

ผมก็ยกมือไหว้ท่าน เพราะท่านแก่กว่าผม แล้วเรียนท่านว่า "ผมพึ่งรู้ว่า คุณเสนาะเป็นบิดาของหนูที่เป็นโรคอ้วนตาย วันนี้และเดี๋ยวนี้เอง"

เรื่องนี้อาจจะมีคติอยู่บ้างพอสมควร.. ขอท่านผู้อ่านทุกคนจงได้รับกุศลผลบุญนี้ทุกท่าน และหากข้อเขียนนี้เกิดประโยชน์ในทางการบุญการกุศลแก่ท่านแม้แต่น้อยนิดก็ตามโดยทั่วไป

และหวังว่าท่านผู้อ่านทุกคนคงมีใจเมตตาอุทิศส่วนกุศลของท่านที่บำเพ็ญกุศลแล้วแก่หนูพิมพวดี โหสกุล เพื่อที่เธอจะได้ประสบสุขต่อไปทุกชาติทุกภพ .. ในฐานะที่เธอเป็นผู้ให้ความสว่างว่า

"บาปบุญมีจริง กรรมและผลแห่งกรรมมีจริง" แก่ผมและทุกท่าน

พอผมเล่าเรื่องจบลง ทุกคนในรถทัวร์คันนั้นเงียบสนิททุกคน หัวหน้ามามองหน้าผมและคุณเสนาะ นิลกำแหง ซึ่งท่านเดินมาที่ผมตรงที่ผมยืนพูด แล้วพูดว่า "แม้ผมจะเชื่ออะไรยาก แต่เรื่องนี้ทำให้ได้คิดและได้อะไรอีกแยะ"

"คุณหมอน่าจะพิมพ์เรื่องนี้ไว้ให้ได้อ่านกันหลายๆ คน เพราะประจักษ์พยานหลายๆ คนยังมีชีวิตอยู่รวมทั้งคุณหมอด้วย ที่จากไปก็มีเพียงสองท่าน คือ คุณทวี บุณยเกตุ และคุณชิด สุวรรณปัทม์ แต่ผู้อื่นยังมีชีวิตอยู่ แม้แต่คุณเสรี โหสกุล กับภรรยา ท่านศาสตราจารย์หมออุดมและตัวผมเอง (คุณเสนาะ นิลกำแหง)

ถ้าทิ้งไว้ไม่เผยแพร่ให้ทราบทั่วๆ กันไว้ อีกหน่อยเรื่องก็จะเงียบหายไป แล้วจะเกิดเรื่องใหม่ที่คลาดเคลื่อนต่อความเป็นจริงมาแทน แบบเรื่องนางนาค พระโขนง ก็เป็นได้"

ต่อคำถามที่เกิดขึ้นในใจตอนนี้ ผมขอตอบว่า ผมน่ะเชื่อเรื่องวิญญาณมีจริง จิตมีจริง และกรรมดีกรรมชั่วมีจริง และผลแห่งกรรมดีกรรมชั่วก็ตอบสนองกับเราจริงด้วยครับ "ชั่วแต่ว่าจะช้าหรือจะเร็วเท่านั้นครับ"

กรรมฐานรักษาโรคมะเร็ง

โดย ส.ณ. ธีรวิทย์ ยิ้มสวน

๒๔ พ.ค. ๓๕

สามเณร ธีรยุทธ ยิ้มสวน

อาตมาชื่อ **สามเณร ธีรวิทย์ ยิ้มสวน** ภูมิลำเนาเดิมอยู่บ้านเลขที่ ๒๓/๕ ตำบลสระสี่มุม อำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม

โยมบิดาชื่อ นายแก้ว ยิ้มสวน โยมมารดาชื่อ นางใบ ยิ้มสวน จบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๖ จากโรงเรียนวัด

ราชวราราม ในอำเภอกำแพงแสน จังหวัดนครปฐม อาตมาเพิ่งบวชเป็นสามเณรที่วัดอัมพวัน เมื่อวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๕ นี้ โดยมี**หลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณเป็นพระอุปัชฌาย์** และอาตมามีอายุได้ ๑๔ ปีพอดี อาตมาเป็นคนขี้โรคมาตั้งแต่เกิด พอเกิดมาก็เป็นโรคหัวใจ อายุได้ประมาณ ๗ ปีก็เป็นโรคหอบ อายุ ๙ ปีเป็นโรคมะเร็ง ซึ่งอาการเริ่มแรก คือมีเม็ดขึ้นที่เส้นคอ ทำให้ติดต่อโรคได้ง่าย พออายุได้ ๑๑ ปีก็เป็นโรคไตโตอีก แต่ร้ายแรงที่สุดก็คือ **โรคมะเร็งที่ต่อมน้ำเหลือง** ซึ่งมีผลทำให้อาตมาเป็นคนที่ภูมิต้านทานน้อย เป็นเหตุให้ติดต่อโรคได้ง่าย

อาตมาเป็นมะเร็งได้ ๒ ปี ครั้นอายุ ๑๑ ขวบ ก็มีอาการปวดตรงคอที่เป็นมะเร็ง ทำให้ไม่สามารถเหลียวคอได้ ถ้าจะหันต้องหันไปทั้งตัว

มารู้ว่าเป็นโรคมะเร็งจริง ๆ เมื่อมีอายุได้ ๑๓ ปี เพราะได้ไปตรวจพบที่โรงพยาบาลศิริราช

ก่อนจะไปที่โรงพยาบาลศิริราช อาตมาเคยรักษายาแผนโบราณ เขาให้ทานยาหม้อ ทานไปได้สักประมาณ ๒ เดือน อาการก็ไม่ดีขึ้น มีแต่ทรุดลง เลยต้องเปลี่ยนหมอ

หมอแผนโบราณคนที่สอง รักษาอยู่ ๓ เดือน เป็นยาต้มและให้ปูนที่กินกับหมากมาทา หมอบอกว่าเป็นโรคฝีประคำร้อย รักษาแล้วก็ไม่หาย

ครั้งที่สามไปตรวจที่โรงพยาบาลศิริราช หมอให้ตรวจอย่างละเอียดตอนนั้นประมาณเดือนตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ หมอเขาเจาะเลือด เอ็กซเรย์ฟิล์มปอด เจาะไขสันหลัง

หลังจากนั้นหมอก็ได้ไปคุยกับโยมแม่สักพักหนึ่ง แล้วให้ไปซื้อยา หลังจากซื้อยา หมอก็ฉีดยาให้ ๑ เข็ม และให้ยามารับประทาน
หลังจากที่หมอฉีดยามาให้ ๒ วัน อาตมาก็เกิดอาการปวดที่หลอดลมด้านใน จากนั้นอยู่มาได้ประมาณ ๑๙ วัน หลังจากฉีดยา ก็เริ่มมีอาการผมร่วง
ตอนแรกที่จะรู้ว่าผมร่วงก็คืออาตมาไปเล่นกับเพื่อน ถูกเพื่อนเอาน้ำสาดผมก็ร่วงตามน้ำลงมา พอเอามือลูบที่ผมผมก็ร่วงหลุดติดมือมา
อาตมารีบไปถามโยมพ่อโยมแม่ว่าทำไมผมจึงร่วง โยมพ่อโยมแม่ก็บอกว่า คงเป็นเพราะฉีดยามา จากนั้นผมก็ค่อย ๆ ร่วงจนกระทั่งหมดศีรษะ
คืนวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามีอาการเจ็บที่หน้าอก เหนื่อยหอบ แน่นหน้าอก หายใจไม่ออก โยมก็พาอาตมาไปส่งโรงพยาบาลที่ใกล้บ้านที่สุด คือโรงพยาบาลจันทรุเบกษา
พอไปถึงเขาก็รีบให้ออกซิเจนโดยใช้เครื่องช่วยหายใจและพ่นยา ขยายหลอดลมแก้โรคหอบให้อาตมาและให้พ่นทุก ๆ ๔ ชั่วโมง จนกระทั่งวันที่ ๑๘ ก็กลับมาที่บ้าน
ตอนเย็นของวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามีอาการคลื่นไส้ พอ ๓ ทุ่มก็อาเจียนออกมาเป็นเลือด จึงถูกนำส่งโรงพยาบาลจันทรุเบกษาอีกครั้งหนึ่ง
พอไปถึงหมอก็ทำการตรวจและล้างท้อง หมอใหญ่ตรวจแล้วก็วินิจฉัยโรคออกมาว่าอาตมาเป็นโรคลิ้นฟอมา (ศัพท์ภาษาอังกฤษทางการแพทย์) คือโรคมะเร็งต่อมน้ำเหลือง

หมอก็บอกว่าที่โรงพยาบาลไม่มียา เขาแนะนำให้ไปรักษาที่โรงพยาบาลศิริราช

ตอนเช้าวันที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมาถูกส่งไปที่โรงพยาบาลศิริราช หมอตรวจอาการแล้วก็บอกว่า "**ให้ยาไม่ได้ เพราะว่าภูมิต้านทานไม่พอ ให้กลับบ้าน**"

อาตมาก็รู้แล้วว่า คงจะไม่มีทางรักษาได้แล้ว การให้กลับไปบ้านครั้งนี้คงจะให้กลับไปรอความตายอยู่ที่บ้าน แน่ ๆ เลย อาตมารู้สึกเสียใจอย่างมาก เพราะยังไม่อยากตาย ทั้ง ๆ ที่รู้ตัวเองว่าคงจะไม่รอดแล้ว ต้องตายแน่ ๆ แต่ก็ทำใจไม่ได้ เพราะยังไม่อยากตาย กำลังใจตกมาก ท้อแท้ อยู่อย่างหมดอาลัยตายอยาก

พอกลับมาบ้าน อาการของอาตมาก็ทรุดมาก ทรุดลงเรื่อย ๆ ปวดที่คอมาก จนไม่สามารถขยับเขยื้อนจะทำให้คอสะเทือน เพราะต่อมน้ำเหลืองที่คอมันใหญ่ขึ้นจนเห็นได้ชัด

ต่อมามีคนแนะนำให้มาหา**หลวงพ่อจรัญที่วัดอัมพวัน** โยมพ่อมีกำลังใจมาก และคิดว่าหลวงพ่อคงจะช่วยได้ ทำให้โยมพ่อมีความหวังว่า ลูกคงจะรอดได้

ก็เลยรีบไปลางานกับเถ้าแก่ แล้วบอกกับเถ้าแก่ว่า จะพาลูกไปรักษาที่วัดอัมพวัน เถ้าแก่เฮียฮวดก็ให้ เฮียวัฒน์กับเฮียต๊อกพามาส่งที่วัดอัมพวัน

วันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๓๔ อาตมามาถึงวัดอัมพวัน รอพบหลวงพ่อ **หลวงพ่อสั่งให้จัดยาให้และให้ทานยาเดี๋ยวนั้นเลย**

พร้อมกับสั่งให้ไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานทันที ให้**แม่ใหญ่**ดูแล **แม่ชีซูง้อ**เป็นผู้สอน แม่ใหญ่ก็ให้เริ่มปฏิบัติวันนั้นเลย ตอน ๑ ทุ่ม ไปจนถึง ๓ ทุ่ม

อาตมาต้องทานยาที่หลวงพ่อสั่งและปฏิบัติกรรมฐานทุก ๆ วัน วันละประมาณ ๑๐ ชั่วโมง

จากนั้น ๒ สัปดาห์ ก็มีอาการดีขึ้น อาการปวดที่คอ **กระเทือนและเหลียวไม่ค่อยได้เริ่มหายไปและอาการเหนื่อยหอบหายไปเลย** ไม่เป็นอีกเลย เหลืออยู่แต่อาการของโรคมะเร็ง ซึ่งถ้าไปกดมันก็ยังปวดอยู่

อาตมาก็มีกำลังใจปฏิบัติอย่างสม่ำเสมอต่อมาเรื่อย ๆ อาการดีขึ้นจนกระทั่งผมขึ้น ซึ่งใช้เวลามาอยู่วัดประมาณ ๑ เดือน ผมจึงขึ้น

อาตมาได้นุ่งขาวห่มขาวมาตลอด และปฏิบัติสม่ำเสมอจนกระทั่ง ๔ เดือนต่อมา จึงขอเข้าบรรพชาเป็นสามเณรดังกล่าวแล้วข้างต้น

ยาที่หลวงพ่อสั่งจัดให้อาตมาฉันทุกวัน มียาฟ้าทลายโจร น้ำมันมนต์ของหลวงพ่อ และยาที่ปั้นเป็นลูกกลอน เป็นยาที่ใช้บอระเพ็ด ๑ กก. ไพล ๑ กก. เกลือ ๑ กก. นำมาตำผสมกันและดองไว้ ๑๕ วัน ถึงจะทานได้

เมื่อทานยา ขณะกลืนจะมีอาการขม และพอทานหมดจะรู้สึกเค็มมากจนแสบคอ ทานยากมาก

ในปัจจุบันนี้อาการต่าง ๆ ของอาตมาดีขึ้นมาก อาการหอบหายไปเลย อาการปวดที่คอก็ไม่มี ที่เหลืออยู่ก็ตรงคอที่ไปเจาะ **มันยุบลง** แต่ยังไม่หาย จะเป็นเม็ดอยู่เล็กน้อย แต่ไม่มีอาการเจ็บแล้ว

อาตมารู้สึกดีใจมาก เริ่มมีความหวังใหม่ในชีวิต สบายใจมาก**ที่รอดมาจนถึงบัดนี้** เป็น**เพราะความกรุณาของพระเดชพระคุณหลวงพ่อ**ที่ให้ยา

และที่สำคัญที่สุดคือ **ครูบาอาจารย์ที่สอนวิปัสสนากรรมฐานให้ จนสามารถรักษาโรคมะเร็งหายได้**

อาตมาจะขอบวชอยู่ในบวรพระพุทธศาสนา และจะปฏิบัติธรรม และรับใช้ตอบแทนพระคุณ พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระภาวนาวิสุทธิคุณ และวัดอัมพวัน และทุก ๆ คนที่ช่วยเหลือ อาตมาตั้งใจว่าจะอยู่ในร่มเงาพระพุทธศาสนาให้นานตราบเท่าชีวิตจะหาไม่

๑๙/๒๒ โรคร้ายหายได้ด้วยพระกรรมฐาน

รุจี เต่งตระกูล

ข้าพเจ้าเริ่มไปวัดอัมพวันเมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๑ โดยคำแนะนำจากพี่สาวชื่อ ปิยาวัลย์ ลิขิตตนมงคล ได้ปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานครบ ๗ วัน ช่วงปิดเทอมเดือนตุลาคม พอกลับบ้านก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อ เพราะกลัวคุณแม่จะว่า คุณแม่นับถือศาสนาคริสต์ ส่วนตัวข้าพเจ้าชอบทำบุญตักบาตรและสวดมนต์ไหว้พระทุกวัน ทุกปีข้าพเจ้าจะบอกกับคุณแม่ว่าโรงเรียนส่งไปอบรมที่ต่างจังหวัดแต่ข้าพเจ้าก็ไปวัดอัมพวันทุกครั้ง

เมื่อปี พ.ศ.๒๕๔๔ สามีของข้าพเจ้าป่วยหนักต้องเข้าโรงพยาบาลราชบุรี ผ่าตัดกระดูกส่วนสะโพกออก เพราะมันสึกกร่อนมาก ขณะพักรักษาตัวอยู่โรงพยาบาล มีญาติทางสามี ชื่อคุณสนธยา เจ้าของร้านโอ่งรัตนโกสินทร์ จังหวัดราชบุรี นำหนังสือกฎแห่งกรรม เล่มที่ ๑๔ มาให้อ่าน ข้าพเจ้าอ่านจนจบก็ยังไม่คิดอะไร จนกระทั่งสามีจากไป ได้ฝากโรคเอดส์ติดตัวข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าก็รักษาที่โรงพยาบาลราชบุรี เมื่อปลายปี พ.ศ.๒๕๔๖ และเริ่มทานยาควบคุมในเดือนมีนาคม ปี พ.ศ.๒๕๔๗

คุณแม่ยังป่วยหนัก และตัวข้าพเจ้าก็ป่วยหนักเหมือนกัน แต่ด้วยความรู้สึกว่า ข้าพเจ้าคิดว่าตัวของข้าพเจ้าจะอ่อนแอไม่ได้ จะต้องดูแลคุณแม่ให้ดีที่สุด เพราะคุณหมอบอกว่าคุณแม่จะอยู่ได้ไม่นาน จนกระทั่งวันที่ ๒๗ มิถุนายน ๒๕๔๗ คุณแม่ก็จากไป ข้าพเจ้ารู้สึกเสียใจมาก คิดว่าต้องอยู่คนเดียว โรคเอดส์ที่ข้าพเจ้าเป็นก็กำเริบขึ้น นอนไม่หลับ กลุ้มใจมาก จะบอกใครก็ไม่ได้

ข้าพเจ้าพยายามปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานอย่างจริงจัง คือเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง ทุกวัน ทำวันละ ๒ ช่วง ช่วงที่ ๑ ตั้งแต่เวลา ๑ ทุ่มถึง ๓ ทุ่ม ช่วงที่ ๒ ตั้งแต่เวลาตี ๓ ถึงตี ๕

ปฏิบัติอย่างนี้มิได้ขาด พอถึงวันหมอนัดตรวจเลือดเดือนกันยายน ผลเลือดดีขึ้นมากจาก ๔๙ ขึ้นมาเป็น ๑๘๘ หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็ไปหาหมอที่โรงพยาบาลเมืองราชบุรี ได้พบกับคุณหมอกำชัย ท่านถามว่ามีโรคประจำตัวบ้างไหม ข้าพเจ้าก็บอกว่าเป็นโรคเอดส์ แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าได้กินยาโรงพยาบาลราชบุรี และปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานของหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม จังหวัดสิงห์บุรีด้วย คุณหมอกำชัยบอกว่ามาถูกทางแล้วนะ ให้กลับไปทำตามที่หลวงพ่อสอน ข้าพเจ้าก็มีกำลังใจมากขึ้น จึงได้เร่งปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานมากขึ้น จากเดิน ๑ ชั่วโมง นั่ง ๑ ชั่วโมง มาปฏิบัติเพิ่มเป็นเดิน ๒ ชั่วโมง นั่ง ๒ ชั่วโมง

หลังจากนั้นวันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าได้ไปกราบนมัสการหลวงพ่อจรัญ ฐิตธมฺโม และได้รายงานให้หลวงพ่อทราบว่า ข้าพเจ้าเป็นโรคเอดส์ หลวงพ่อท่านก็พยักหน้ารับทราบ แล้วมองหน้าข้าพเจ้าด้วยความเมตตา หลวงพ่อท่านบอกว่าจะมีสิ่งอัศจรรย์เกิดขึ้น และให้เขียนกฎแห่งกรรมด้วยนะ ทำให้ข้าพเจ้ามีกำลังใจต่อสู้กับโรคร้ายอีก หลวงพ่อแนะนำให้ทานยาใบบัวกับยามะขาม และต้องสวดมนต์ไหว้พระ ปฏิบัติพระกรรมฐานให้มาก ๆ ข้าพเจ้าได้ฟังดังนั้นก็กลับมาปฏิบัติตามที่หลวงพ่อแนะนำทุกวันมิได้ขาด ทานยาใบบัวและยามะขาม ๒ ห่อใหญ่ ห่อละ ๑ เดือน ทานเช้า-เย็น แล้วข้าพเจ้านำความรู้การปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานสอนนักเรียนทุกวันก่อนที่จะเรียนหนังสือ ใช้เวลาประมาณ ๑๐ นาที ทำให้นักเรียนมีสมาธิเวลาเรียนดีขึ้น ตั้งใจเรียนหนังสือดีขึ้นมากและเป็นเด็กดี

จนถึงเดือน ตุลาคม วันที่ ๑๗-๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นช่วงปิดเทอม ข้าพเจ้าก็ได้ปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานต่อเนื่องทั้งกลางวันกลางคืน เป็นเวลา ๗ วัน ๗ คืน ทำให้ข้าพเจ้ามีความรู้สึกดีขึ้นทั้งร่างกายและจิตใจ วันที่ ๒๕ ตุลาคม ๒๕๔๗ ข้าพเจ้าได้มากราบนมัสการหลวงพ่ออีกครั้งหนึ่ง เพื่อรายงานผลการปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานว่าข้าพเจ้าได้ปฏิบัติเดิน ๓ ชั่วโมง นั่ง ๓ ชั่วโมง ครบแล้วปฏิบัติ ๓ ครั้ง ทำให้ข้าพเจ้ามีสติดีขึ้น แก้ไขปัญหาทางด้านจิตใจของตนเองได้ และหยุดทานยาโรงพยาบาลราชบุรีตั้งแต่วันที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๔๗ เป็นต้นมา ขอให้หลวงพ่อได้

โปรดกรุณาแผ่เมตตาให้ข้าพเจ้ามีสติปัญญาดีในการปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานให้ดียิ่งขึ้นตลอดไปเทอญ

ปัจจุบันข้าพเจ้ายังคงปฏิบัติธรรมพระกรรมฐานอย่างต่อเนื่องทุกวันมิได้ขาด ส่วนอาการโรคร้ายที่ข้าพเจ้าเป็นก็ไม่กำเริบ และหายขาดด้วย ขอให้หลวงพ่อได้โปรดกรุณาแผ่เมตตาให้ข้าพเจ้าด้วยเถิด

เครดิต: คณะผู้จัดทำ http://www.jarun.org/contact-webmaster.html

กรรมฐานรักษาโรคได้จริงหรือ ?

น.ส.ชิตรัตน์ อนุฤทธิ์ อายุ ๕๐ ปี
การเคหะเมืองใหม่บางพลี จ.สมุทรปราการ

เมื่อวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ดิฉันได้เข้ารับการตรวจร่างกายที่สถาบันมะเร็งแห่งชาติ และคุณหมอที่นั้นท่านได้บอกกับดิฉันว่าต้องผ่าตัดด่วน เพราะเป็นเนื้องอกไม่พึงปรารถนา และให้ดิฉันกลับบ้านไปเตรียมตัวเข้ารับการผ่าตัดในวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๔๐ ดิฉันเองก่อนที่จะมาตรวจที่สถาบันมะเร็งแห่งชาตินี้ ก็ได้รักษาอยู่ต่างจังหวัดมาก่อน คุณหมอที่นั้นบอกว่าเป็นต่อมน้ำเหลืองอักเสบรักษาอยู่ประมาณ ๕ เดือน ไม่ยุบและก็ไม่แตกมีแต่อาการที่โตขึ้น และปวดมากขึ้น ทำให้เกิดความกังวลใจ เพราะว่าเวลาปวดก็ปวดแบบสุด ๆ เลย ไม่ปวดก็ไม่ปวด วัน ๆ หนึ่งจะปวดก็แค่ครั้งสองครั้งเท่านั้น ปวดนี้จะปวดเข้าสมองเลย ทุกครั้งที่ปวดก็คิดว่าตายดีกว่าอยู่

กรมานอย่างนี้ ในที่สุดดิฉันก็เขียนจดหมายถึงพระเดชพระคุณหลวงพ่อจรัญ แห่งวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี เพราะว่าดิฉันเคยอ่านหนังสือที่หลวงพ่อเขียนท่านเล่าว่า มีคนเป็นมะเร็งและเคยผ่าตัดถึงสี่ครั้ง และกำลังจะผ่าครั้งที่ห้า ก็มาหาหลวงพ่อ เขาบอกว่าจะตายก็มาตายที่หลวงพ่อเถิด เพราะว่าไม่อยากจะผ่าอีกแล้ว หลวงพ่อก็ให้เข้ากรรมฐานและโรคดังกล่าวก็หายไปได้

แต่แล้วในที่สุดหลวงพ่อก็ตอบจดหมายมานับได้ ๑๐ วัน วันที่ได้รับจดหมายของหลวงพ่อดีใจเป็นที่สุด คิดไว้ว่าท่านจะตอบว่าอย่างไร ขอให้ตอบมาก็เป็นบุญแล้ว จดหมายของหลวงพ่อเป็นยาชนิดหนึ่งเป็นโอสถทิพย์คือกำลังใจที่ได้รับ คนเราเวลาทุกข์ยากนั้นได้กำลังใจแล้วมีกำลังที่จะต่อสู้ต่อไป โดยเฉพาะจดหมายของหลวงพ่อดิฉันถือว่าเป็นยาวิเศษที่สุดคือ หลวงพ่อให้ธรรมะจนดิฉันอ่านแล้วอ่านอีกจนกระดาษเปื่อยก็ยังไม่อิ่มในการอ่าน อ่านได้ทุกวัน และวันละหลายครั้ง ประทับใจตรงที่ว่า

"ขอให้คุณโยมจงทำใจให้ได้นะว่าอะไร ๆ ในโลกนี้มันไม่เที่ยง อะไรจะเกิดก็ให้มันเกิด จะไปขัดขวางไม่ได้ อาตมาขอให้โยมขออโหสิกรรมกับเจ้ากรรมนายเวรเขาเสีย เวรกรรมอะไรที่มีอยู่ก็ขอให้หมดไปในชาตินี้ ขออย่าให้ไปถึงชาติหน้าอีกเลย อาตมาก็ขอแผ่เมตตาให้ ขอให้คุณโยมจงหายจากโรคภัยไข้เจ็บ และขอให้คุณโยมทำสมาธิให้มาก

ๆ และให้สวด อิติปิโส พาหุงมหากาฯ และอาตมาขอให้คุณโยมไปให้หมอเช็คร่างกายให้แน่นอนอีกครั้งหนึ่ง ทางที่ดีที่สุดคือไปที่สถาบันมะเร็งโดยตรง อาตมาก็จะแผ่เมตตาไปให้ ขอให้คุณโยมทำตามที่อาตมาบอกเดิดและกรรมฐานมาก ๆ และอย่าลืมแผ่เมตตาให้กับคนในครอบครัวมาก ๆ อย่าลืมอุทิศส่วนกุศลให้มาก ๆ จะได้หมดเวรหมดกรรมกันในชาตินี้จบสิ้นไป โยมไม่เป็นอะไรหรอก"

ดิฉันซาบซึ้งในพระคุณของหลวงพ่อที่เมตตาต่อดิฉันมาก พระคุณอันนี้จะจดจำเอาไว้จะไม่มีวันลืมเลยที่หลวงพ่อได้เมตตา ให้สติ ให้ธรรมะ จนดิฉันมีกำลังใจต่อสู้กับโรคภัยไข้เจ็บ

และวันที่ ๘ กันยายน ๒๕๔๐ ไปตรวจที่สถาบันมะเร็งแห่งชาติ ถนนราชวิถี คุณหมอบอกว่าต้องผ่าด่วน และให้ดิฉันกลับบ้านไปเตรียมตัวผ่าตัดในวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๐ ดิฉันก็กลับเหมือนกัน กลับจากโรงพยาบาลมาบ้านพักที่หมู่บ้านทานสัมฤทธิ์ ที่เป็นบ้านพี่ที่เป็นญาติกัน บอกกับพี่จะไปวัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี สัก ๓ วัน ไปหาหลวงพ่อก็เพราะว่าหนีการผ่าตัด เพราะคิดว่าผ่าก็ตาย ไม่ผ่าก็ตาย เพราะฉะนั้นก่อนตายก็ขอเก็บเกี่ยวเอาผลบุญไปเป็นเสบียงไว้บ้าง ดิฉันเองก็เคยปฏิบัติธรรมมาบ้างรู้บ้างเล็กๆ น้อยๆ เพราะเคยปฏิบัติมาจากวัดอโศการาม จ.สมุทรปราการ แต่เนื่องจากว่าต้องทำงานหาเลี้ยงชีพเลย

ไม่ได้เอาอย่างจริง ๆ มาถึงตอนนี้เมื่อรู้แน่แล้วว่าตายแน่ก็ต้องเอาจริงกันละ เผื่อว่าตอนที่ตายไปจะไม่ต้องลำบากเหมือนขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็เลยตั้งใจจริงเรียกว่าเตรียมตัวตายกัน

ดิฉันเดินทางมาสิงห์บุรีคนเดียว มาถึงก็บ่ายจะสองโมง ไปขอเข้าอบรมกรรมฐานไม่มีผู้รับรองเพราะว่ามาคนเดียว ก็ได้ผู้ที่เข้ากรรมฐานด้วยกันรับรองให้เสร็จแล้วก็ไปนั่งคอยหลวงพ่อ เพราะเขาบอกว่าหลวงพ่อจะลงมาตอนบ่าย ก็นั่งคอยนานและแขกก็มากมาย ดิฉันไม่กล้าที่กราบเรียนท่าน เพราะเห็นว่าลูกศิษย์ของท่านมากมายนัก ก็เลยถวายดอกไม้และปัจจัยแล้วลาท่านเข้ากรรมฐาน แต่ดิฉันแปลกใจมากตอนที่ดิฉันเข้าไปหาท่าน หลวงพ่อท่านเห็นดิฉันแล้วท่านมองจ้องอย่างกับว่าท่านเห็นหนอะไรสักอย่างหนึ่ง แต่พอดิฉันเข้าไปใกล้ท่าน ท่านก็หลับตาเสีย ดิฉันเลยถวายของแล้วกราบลาท่านไม่กล้าถามอะไรท่านเลย ตอนเย็นก็ฝากจดหมายกับคุณสมประสงค์ กราบเท้าหลวงพ่อขอเมตตาว่าดิฉันเดินทางมาจากนครศรีธรรมราชแล้ว ให้หลวงพ่อแผ่เมตตาให้ คุณสมประสงค์ก็กลับมาบอกว่าคืนนี้หลวงพ่อจะนั่งแผ่เมตตาให้ขอให้สบายใจเถอะ

คืนนั้นเมื่อเลิกกรรมฐานแล้วต่างคนก็ต่างเข้านอนเพราะอากาศหนาวก็รีบนอนกัน ดิฉันหลับไปมาตกใจตื่น

เมื่อคล้าย ๆ กับมีคนมาเรียกว่า "ตื่น ๆ เร็วหลวงพ่อกำลังแผ่เมตตามาให้เข้าสมาธิเร็ว" ได้ยินชัดเจนทีเดียว แล้วก็รีบลุกขึ้นมานั่งสมาธิทันที พอนั่งได้สักประมาณ ๕ นาที เนื้อตัวรู้สึกร้อนขึ้นเรื่อยและที่เม็ดที่ข้างคอเริ่มเต้น และเต้นอยู่ประมาณ ๕ นาที แล้วก็หยุด และค่อย ๆ เย็นลงจนเป็นปกติ ดิฉันก็นอนต่อแต่นอนไม่หลับดูนาฬิกาบอกเวลา ๐๐.๑๕ นาฬิกา ที่นอนไม่หลับก็แปลกใจว่าใครมาเรียกและเรียกคำเดียวก็ตื่นเลย ตื่นมาก็ไม่ได้ขอบคุณเขาที่อุตส่าห์มาเรียกให้ แล้วคนนั้นเขาไปไหน ทำไมเราไม่เห็น และอาการที่ตัวร้อนในขณะนั้นมันก็ร้อนแปลก ๆ เหมือนกับเราเดินผ่านกองไฟร้อน ๆ มา แต่พอผ่านพ้นไปแล้วมันก็เย็น แต่นี่มันร้อนไปทั้งตัวรวมทั้งภายในด้วย และร้อนอยู่นานกว่าจะเย็น มันให้แปลกใจจริง ๆ คิดไปคิดมาก็เคลิ้มไปนิดหนึ่งก็ได้เวลาเตรียมไปสวดมนต์ตอนตีสี่ ระฆังจะปลุกตอนตีสามครึ่งทุกวัน

ดิฉันอยู่ปฏิบัติที่วัดอัมพวันครบ ๓ วันพอดี ก่อนกลับได้พบหลวงพ่อกราบลาท่าน และท่านก็ได้ถามว่าหมอบอกว่าเราเป็นมะเร็งใช่ไหม? ก็กราบเรียนท่านว่าเขาว่าเป็นเนื้องอกต้องผ่าออกด่วนอันตรายมาก และดิฉันก็ใคร่จะกราบเรียนถามหลวงพ่อว่าดิฉันควรผ่าหรือไม่ควรผ่า หลวงพ่อตอบทันทีว่าเรื่องนี้หลวงพ่อตัดสินให้ไม่ได้เพราะเป็นเรื่องที่ควรตัดสินใจเอง หลวงพ่อบอกไม่ได้ แต่ไม่

เป็นไรหรอกกรรมฐานมาก ๆ เข้าแล้วก็หายเอง ดิฉันขอยาหลวงพ่อบอกว่า เอาน้ำมันมนต์ไปทาและกรรมฐานมาก ๆ โดยเฉพาะยืนหนอ... ทำให้ได้ แต่อย่าทำแบบหนอ ๆ แหน ๆ แล้วไปหลอ ๆ แหล ๆ นะโยมนะทำให้จริงจังรับรองหายทุกราย ดิฉันจำคำหลวงพ่อเอาไว้ แล้วกลับมาทำต่อที่บ้านและจัดธุระให้เข้าที่เข้าทาง ดิฉันกลับมาอีกวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ไม่ไปบ้านแต่ไปพักกับคุณแม่ดวงรัตน์ที่วัดอโศการาม จ.สมุทรปราการ ตอนแรกก็คิดว่าไปสัก ๒ วัน แล้วเลยไปวัดอัมพวัน แต่เมื่อขึ้นไปกราบท่านพ่อลีก็เปลี่ยนใจประกอบกับคุณแม่บอกว่าอยู่กรรมฐานที่นี้ก็ได้ไม่ต้องไปถึงโน้นหรอกที่นี้ก็มีหมออยู่ พระท่านก็มียาดีเหมือนกัน ก็อยู่ทานยาด้วยและสมาธิด้วย

วันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๔๐ ดิฉันก็ขออนุญาตคุณแม่ไปวัดอัมพวันอีก เพราะตอนนี้เม็ดที่คอทำท่าจะเปลี่ยนไป คือมันจะแตกก็ไม่แตก จะยุบก็ไม่ยุบ มันอยู่คงที่อยู่อย่างนั้น ดิฉันไปถึงวัดอัมพวันยังเช้าอยู่ เอาดอกไม้จัดไปถวายพระและไปกราบพระรูปของรัชกาลที่ ๕ ด้วย พร้อมทั้งสมเด็จพุฒาจารย์โต พรหมรังสีด้วย และขออยู่กรรมฐาน ๗ วัน คราวนี้มีอะไรแปลก ๆ อีก ออกจากที่ปฏิบัติกรรมฐานมานอนที่พักเหมือนกับมีคนมาปัดเป่าให้ ดิฉันอยากอยู่หลายวันแต่ทางวัดเขาจัดให้แค่ ๗ วันเท่านั้น และพอเอาจิตไปกำหนดที่แผลก็เกิดการตอบรับกันขึ้นคือที่แผล

ตรงนั้นจะเต้นตุ๊บ ๆ ๆ จนเรารู้สึกเต้นแรงมากจะเต้นอยู่อย่างนี้ประมาณ ๕ นาทีแล้วหยุดก็เต้นใหม่เหมือนอัตโนมัติ ตอนที่มานั้นแผลมันสีม่วง และพอมาอยู่ได้แค่สองวันคือวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๐ เม็ดที่คอก็เริ่มเปลี่ยนจากสีม่วงเป็นสีแดง และค่อย ๆ แดงจัดขึ้นมาเรื่อย ๆ

วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๔๐ ตอนเช้าแผลก็แตกออกมาเป็นเลือดสด ๆ เหมือนกับเอามีดไปกรีดออกมาอย่างนั้น เอากระดาษทิชชูเช็ด เช็ดสองสามครั้งก็หมดและแผลก็แห้ง แต่ตอนนั้นกำลังเดินจงกรมอยู่ ก็ไม่รู้จะเอาอะไรปิดปากแผลพอดีเห็นต้นพลู เอาใบพลูนั้นมาปิดปากแผลไว้ก่อน ใบพลูนี้เป็นใบพลูที่แม่ใหญ่ปลูกไว้ พวกกรรมฐานเขาบอกว่าแม่ใหญ่ปลูกเอาไว้และแม่ใหญ่ยังบ้วนน้ำหมากใส่ด้วยเป็นยาอีกขนานหนึ่งดีจริง ๆ ตามธรรมดาใบพลูนี้เผ็ดร้อน แต่เมื่อเอาปิดปากแผลกลับเย็นฉ่ำเลยก็น่าแปลก ปิดอยู่ได้ทั้งวัน พอเย็นเอาใบพลูออกกลับเป็นว่าใบพลูนั้นแห้งกรอบเลย แต่ก็ดูดน้ำเหลืองและเลือดติดใบพลูออกมาด้วย และเมื่ออาบน้ำเสร็จแล้วก็เอาน้ำมันมนต์ของหลวงพ่อมาทาที่ใบพลูเอามาปิดปากแผล และวันรุ่งขึ้นก็มีเลือดออกมาอีก แต่น้อยกว่าเมื่อวาน ยังสีสดเหมือนเดิมเป็นเลือด วันรุ่งขึ้นก็มีเลือดไหลอีก แต่คราวนี้ก็น้อยกว่าเมื่อวานหน่อยหนึ่ง และพอตอนเย็นมีเลือดปนน้ำเหลืองออกมาอีก และเอาน้ำมันมนต์ของหลวงพ่อทาใส่ใบพลูปิดเอาไว้อีก และตอนนี้

จะมีแต่น้ำเหลืองออกมาเรื่อย ๆ แต่ไม่มาก พอครบ ๗ วัน ก็เอาใบพลูปิดไว้กลับมาที่วัดอโศการาม สมุทรปราการ แผลเกือบจะสนิท พระอาจารย์บุญชู เห็นก็บอกโยมเอายาแก้น้ำเหลืองไปทานนะมันจะได้หายเร็วขึ้น ก็ทานยาของท่านพระอาจารย์บุญชูด้วย ทาน้ำมันมนต์ของหลวงพ่อด้วยก็เลยหายเร็ว ดิฉันกลับมาปฏิบัติต่อที่วัดอโศการาม สมุทรปราการ อยู่อีก ๑๕ วันก็กลับบ้าน อาการดังกล่าวยังคงเหลือแต่ปวดขากรรไกร มันเป็นเพราะก่อนหน้านี้ปวดชนิดที่อ้าปากไม่ขึ้นเลย ทานข้าวแต่ละมื้อมันสุดแสนจะเวทนา อ้าปากถึงสามสี่ครั้งถึงจะเอาข้าวใส่ในปากได้ ปัจจุบันนี้หายแล้ว เพราะพอแผลมันหาย อยู่มาอีกหลายเดือนกว่าอาการปวดขากรรไกรจะหาย ทรมานอีกประมาณ ๕ เดือน รวมเวลาที่เป็นนี้ ๑๑ เดือนพอดี คือนับตั้งแต่วันที่รู้สึกก็เดือนมิถุนายน ๒๕๔๐ และมาหายเป็นปกติเมื่อเดือนเมษายน ๒๕๔๑

ด้วยเหตุนี้ดิฉันจึงตั้งหัวข้อว่าการปฏิบัติธรรมเข้ากรรมฐานรักษาโรคได้จริงหรือ? คำตอบก็คือได้จริง ๆ เพราะว่าการปฏิบัติธรรมเข้ากรรมฐานนั้นไม่ใช่ของที่จะทำกันเล่น ต้องทำกันจริง ๆ ถึงจะบรรลุผลอย่างที่ดิฉันปฏิบัติมานี้ เพราะว่าบางขั้นบางตอนยังมีเอาอย่างอื่นมาผสมด้วย เช่น น้ำมันมนต์ของหลวงพ่อที่ใช้ทา และใบพลูนั้นที่รู้มาก็รักษามะเร็งได้ผลเหมือนกัน และรับประทานยาของ

พระอาจารย์บุญชูอีก แต่ที่จริง ๆ แล้วเขาบอกว่าผู้ที่ปฏิบัติจริง ๆ แล้วไม่ต้องใช้ยาเลย อันนี้ดิฉันเชื่อ ๑๐๐ % แต่คนเราส่วนมากรวมทั้งดิฉันด้วย ก็เกิดอาการกลัวก็เอาโน้นบ้างนี้บ้างมาช่วยกัน แต่จริงแล้วสำหรับดิฉันได้ตั้งใจว่าก่อนที่จะตายก็ขอเก็บเกี่ยวบุญเอาไว้เป็นเสบียงไว้บ้าง กรรมฐานดีที่สุด เพราะขณะที่เข้ากรรมฐานอยู่เรายังได้พบกับอะไรต่อมิอะไรมากมายนัก มีคนมาช่วยปัดเป่าให้ และยังมีผู้ที่ไม่เห็นตัวตนมาให้คาถาให้อีกต่างหาก แต่ถ้าไม่เข้ากรรมฐานใครที่ไหนจะมาให้เราได้

เพราะฉะนั้นกรรมฐานนอกจากรักษาโรคได้แล้ว กรรมฐานยังช่วยแก้กรรมให้ได้อีกด้วย และกรรมฐานยังช่วยสงเคราะห์ญาติพี่น้องที่ตายไปให้ได้รับส่วนบุญกุศลอีกด้วย

ธรรมปฏิบัติ :: สวดมนต์เป็นยาทา วิปัสสนาเป็นยากิน

ด้านล่างนี้เป็นการสวดตามแนวหลวงพ่อจรัญ คือ บูชาพระรัตนตรัย แล้วตั้งนะโม 3 จบ จากนั้นสวดไตรสรณคม์ สวดพระพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ แล้วตามด้วยพาหุงมหากา จบด้วยการสวดอิติปิโส(พุทธคุณ) เท่าอายุ+1จบ

อิมินาสักกาเรนะ พุทธัง อภิปูชะยามิ
อิมินาสักกาเรนะ ธัมมัง อภิปูชะยามิ
อิมินาสักกาเรนะ สังฆัง อภิปูชะยามิ

อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ ภะคะวา พุทธัง ภะคะวันตัง อภิวาเทมิ (กราบ)
สวากขาโต ภะคะวะตาธัมโม ธัมมังนะมัสสามิ (กราบ)
สุปะฏิปัณโณ ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สังฆังนะมามิ (กราบ)

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมา สัมพุทธัสสะ (๓ จบ)

พุทธัง สะระนัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระนัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระนัง คัจฉามิ

ทุติยัมปิ พุทธัง สะระนัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ ธัมมัง สะระนัง คัจฉามิ
ทุติยัมปิ สังฆัง สะระนัง คัจฉามิ

ตะติยัมปิ พุทธัง สะระนัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ ธัมมัง สะระนัง คัจฉามิ
ตะติยัมปิ สังฆัง สะระนัง คัจฉามิ

อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมา สัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโร ปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติฯ

สะวากขาโต ภะคะวะตา ธัมโม สันทิฏฐิโก อะกาลิโก เอหิปัสสิโก โอปะนะยิโก ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิติฯ

สุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ อุชุปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ญายะปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ สามีจิปะฏิปันโน ภะคะวะโต สาวะกะสังโฆ ยะทิทัง จัตตาริ ปุ

ริสะยุคานิ อัฏฐะ ปุริสะปุคคะลา เอสะ ภะคะวะโต สาวะ
กะสังโฆ อาหุเนยโย ปาหุเนยโย ทักขิเณยโย อัญชะลีกะระณี
โย อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสาติฯ

พาหุงสะหัส สะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลัง อุทิตะโฆ ระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

มาราติเร กะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง
ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง
เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

กัตตะวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะยะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกาวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต
อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา โย
วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ

มะหาการุณิโก นาโถ หิตายะ สัพพะปาณินัง ปูเรตวา ปาระมี สัพพา ปัตโต สัมโพธิมุตตะมัง เอเตนะ สัจจะวัชเชนะ โหตุ เต ชะยะมังคะลังฯ

ชะยันโต โพธิยา มูเล สักยานัง นันทิวัฑฒะโน เอวัง ตวัง วิชะโย โหหิ ชะยัสสุ ชะยะมังคะเล อะปะราชิตะปัลลังเก สีเส ปะฐะวิโปกขะเร อะภิเสเก สัพพะ พุทธานัง อัคคัปปัตโต ปะโมทะติฯ สุนักขัตตัง สุมังคะลัง สุปะภาตัง สุหุฏฐิตัง สุขะโณ สุมุหุตโต จะ สุยิฏฐัง พรัมหมะจาริสุ ปะทักขิณัง กายะกัมมัง วาจากัมมัง ปะทักขิณัง ปะทักขิณัง มะโนกัมมัง ปะณิธีเต ปะทักขิณา ปะทักขิณานิ กัตวานะ ละภันตัตเถ ปะทักขิเณฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะพุทธานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะธัมมานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ

ภะวะตุ สัพพะมังคะลัง รักขันตุ สัพพะเทวะตา สัพพะสังฆานุภาเวนะ สะทา โสตถี ภะวันตุ เตฯ

หลังจากที่ท่านสวดมนต์ ชัยมงคลถาคา (หรือถวายพรพระ) ตั้งแต่ต้น จนจบ แล้วท่านก็กราบพระ ๓ หน แล้วก็สวดเฉพาะบทพุทธคุณ--"อิติปิ โส ภะคะวา อะระหัง สัมมาสัมพุทโธ วิชชาจะระณะสัมปันโน สุคะโต โลกะวิทู อะนุตตะโรปุริสะทัมมะสาระถิ สัตถา เทวะมะนุสสานัง พุทโธ ภะคะวาติฯ" ให้ได้จำนวนจบ เท่ากับอายุของท่าน แล้วสวดเพิ่มอีกหนึ่งจบ ตัวอย่างเช่น ถ้าท่านอายุ ๓๕ ปี ท่านต้องสวด ๓๖ จบ เป็นต้น

เมื่อสวดมนต์บทพุทธคุณครบแล้ว ให้ลดมือลง ยังคงหลับตา ปักจิตที่ลิ้นปี่ แล้วแผ่เมตตา โดยกล่าวคำแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น
อะเวรา จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย
อัพยาปัชฌา จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อนีฆา จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีความทุกข์กายทุกข์ใจ
เลย
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ จงมีความสุขกายสุขใจ รักษาตน
ให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญ

จากนั้นให้พนมมือ ยังคงหลับตา ยกจิตสู่อุณาโลม เพื่ออุทิศ
บุญกุศล โดยกล่าวคำอุทิศส่วนกุศล

อิทัง ฐิตะธัมมัสสะ โหตุ สุขิโต โหตุ ฐิตะธัมโม
ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แด่หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม ขอให้
หลวงพ่อจรัญ ฐิตธัมโม จงมีความสุข

อิทัง มหาราชะ ภูมิพะลัสสะ สะราชินียา โหตุ สุขิโต โหตุ อะ
โรโค โหตุ ทีฆายุโก โหตุ มหาราชา ภูมิพะโล สะราชินี
ขอส่วนบุญนี้จงสำเร็จ แด่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิ
พลมหาราช และ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ จง
ทรงพระเกษมสำราญ ปราศจากโรคาพยาธิแผ้วพาน มี
พระชนมายุยิ่งยืนนาน ชั่วนิรันดร์เทอญ

อิทัง เม มาตาปิตูนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ มาตาปิตะโร
ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จ แด่มารดาบิดาของข้าพเจ้า ขอให้
มารดาบิดาของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง เม ญาตีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ ญาตะโย
ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จ แด่ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า ขอให้ญาติทั้งหลายของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง เม ครุปัชฌายาจะริยานังโหตุ สุขิตา โหนตุ ครุปัชฌายาจะริยา
ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จ แด่ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า ขอให้ครูอุปัชฌาย์อาจารย์ของข้าพเจ้า จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เทวะตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เทวะตาโย
ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จ แด่เทวดาทั้งหลาย ขอให้เทวดาทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เปตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เปตะโย
ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จ แก่เปรตทั้งหลาย ขอให้เปรตทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ เวรีนัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ เวรี
ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จ แก่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ขอให้เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย จงมีความสุข

อิทัง สัพพะ สัตตานัง โหตุ สุขิตา โหนตุ สัพเพ สัตตา
ขอส่วนบุญนี้ จงสำเร็จ แก่สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง ขอให้สัตว์ทั้งหลายทั้งปวง จงมีความสุขทั่วหน้ากันเทอญ

บทสวดพาหุงมหากา พร้อมบทแปล
และพุทธคุณแต่ละประเภทที่ทรงใช้ปราบมารแต่ละประเภท

บทที่ ๑ ปราบมาร ด้วยทานบารมี

พาหุง สะหัสสะมะภินิมมิตะสาวุธันตัง
ครีเมขะลังอุทิตะโฆระสะเสนะมารัง
ทานาทิธัมมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

คำแปล

พญามารเนรมิตแขนตั้งพัน ถืออาวุธ ครบมือ
ขี่ช้าง ครีเมขละ พร้อมด้วยเสนามาร โห่ร้องก้องกึก
พระจอมมุนีทรงเอาชนะได้ ด้วยธรรมวิธี มีทานบารมี เป็น
ต้น ด้วยเดช แห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

บทที่ ๒ ปราบยักษ์ ด้วยขันติธรรม

มาราติเรกะมะภิยุชฌิตะสัพพะรัตติง
โฆรัมปะนาฬะวะกะมักขะมะถัทธะยักขัง
ขันตีสุทันตะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

คำแปล

อาฬวกยักษ์ผู้กระด้าง ปราศจาก ความอดทน ดุร้าย

สู้รบกับพระพุทธเจ้าอย่าง ทรหดยิ่งกว่ามารตลอดราตรี

พระจอมมุนีทรง เอาชนะได้ด้วยขันติวิธีที่ทรงฝึกฝนมาดี

ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

บทที่ ๓ ปราบช้าง ด้วยเมตตาธรรม

นาฬาคิริง คะชะวะรัง อะติมัตตะภูตัง

ทาวัคคิจักกะมะสะนีวะ สุทารุณันตัง

เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ตันเตชะสา ภะวะตุเต ชะยะมังคะลานิ

คำแปล

พระจอมมุนี ได้เอาชนะช้างตัวประเสริฐ ชื่อ นาฬาคิรี ที่เมา
ยิ่งนัก

และแสนจะดุร้าย ประดุจไฟป่าและจักราวุธและสายฟ้า

ด้วยวิธีรดลงด้วยน้ำ คือ ความมีพระทัยเมตตา

ด้วยเดช แห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

บทที่ ๔ ปราบมหาโจร ด้วยอิทธิฤทธิ์

อุกขิตตะขัคคะมะติหัตถะสุทารุณันตัง
ธาวันติโยชะนะปะถังคุลิมาละวันตัง
อิทธีภิสังขะตะมะโน ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุเต ชะยะมังคะลานิ

คำแปล

โจรองคุลิมาล (โจรฆ่าคนเอานิ้ว ทำพวงมาลัยแสนดุร้าย)
ถือดาบเงื้อง่าวิ่งไล่ฆ่า พระพุทธองค์สิ้นระยะทาง ๓ โยชน์
พระจอมมุณี ทรงบันดาลอิทธิฤทธิ์ทางใจเอาชนะได้ราบคาบ
ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

บทที่ ๕ ปราบหญิงแพศยา ด้วยสันติธรรม

กัตวานะ กัฏฐะมุทะรัง อิวะ คัพภินียา
จิญจายะ ทุฏฐะวะจะนัง ชะนะกายะมัชเฌ
สันเตนะ โสมะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

คำแปล

นางจิญจมาณวิกา (สาวิกาพวกนิครนถ์) เอาไม้กลมๆ มาผูกท้อง ทำอาการ ประหนึ่งว่ามีครรภ์ ใส่ร้ายพระพุทะเจ้าท่ามกลางฝูงชน พระจอมมุนีทรงเอาชนะได้ ด้วยวิธีสงบระงับพระหฤทัยอันงดงาม ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

บทที่ ๖ ปราบเจ้าลัทธิ ด้วยปัญญา

สัจจัง วิหายะ มะติสัจจะกะวาทะเกตุง
วาทาภิโรปิตะมะนัง อะติอันธะภูตัง
ปัญญาปะทีปะชะลิโต ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

คำแปล

สัจจกนิครนถ์ผู้ถือตัวว่าฉลาด เป็นนักโต้วาทะชั้นยอด สละเสียซึ่งสัจจะ
ตั้งใจมาได้วาทะหักล้างพระพุทธองค์ เป็นคนมืดบอดยิ่งนัก
 พระจอมมุนีผู้สว่างจ้าด้วย "แสงปัญญา" ทรงเอาชนะได้ด้วยเดชแห่ง ชัยชนะนั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน

บทที่ ๗ ปราบพญานาคจอมพาล ด้วยฤทธิ์สู้ฤทธิ์

นันโทปะนันทะภุชะคัง วิพุธัง มะหิทธิง
ปุตเตนะ เถระภุชะเคนะ ทะมาปะยันโต

อิทธูปะเทสะวิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุ เต ชะยะมังคะลานิ

คำแปล

พญานาค ชื่อนันโทปนันทะ ผู้มีความรู้ผิด มีฤทธิ์มาก
พระจอมมุนี ทรงมี พุทธบัญชาให้พระโมคคัลลานะพุทธ
โอรสไปปราบ
 ด้วยวิธีแสดงฤทธิ์ที่เหนือกว่า
ด้วยเดชแห่งชัยชนะนั้น ขอชัยมงคล จงมีแก่ท่าน

บทที่ ๘ ปราบพกาพรหม ด้วยญาณ

ทุคคาหะทิฏฐิภุชะเคนะ สุทัฏฐะหัตถัง
พรัหมัง วิสุทธิชุติมิทธิพะกาภิธานัง
ญาณาคะเทนะ วิธินา ชิตะวา มุนินโท
ตันเตชะสา ภะวะตุเต ชะยะมังคะลานิ

คำแปล

พรหมชื่อพะกา ผู้มีฤทธิ์ เห็นผิดคิดว่าตนเป็นผู้รุ่งเรืองด้วย
คุณอันบริสุทธิ์
ยึดมั่นในความเห็นผิดดุจมีมือถูกอสรพิษขบเอา
 เพราะมีจิตที่คิดถือเอาความเห็นผิด
พระองค์จึงทรงใช้วิธีวางยา คือ ทรงแสดงเทศนาให้ถูกใจ

บทส่งท้าย

เอตาปิ พุทธะชะยะมังคะละอัฏฐะคาถา
โย วาจะโน ทินะทิเน สะระเต มะตันที
หิตวานะเนกะวิวิธานิ จุปัททะวานิ
โมกขัง สุขัง อะธิคะเมยยะ นะโร สะปัญโญ ฯ

คำแปล

คนมีปัญญาสวดพุทธชัยมงคล คาถาทั้ง ๘ นี้เป็นประจำ โดยไม่เกียจคร้าน พึงขจัดอุปัทวันตรายทั้งหลายได้ บรรลุถึงซึ่ง พระนิพพานอันเป็นสุข

"ใครทำอะไรกับเราจงรีบให้อภัย
ถ้าเราทำอะไรไว้กับใคร
จงรีบขอโทษ"

รวมรวมและเผยแพร่เป็นธรรมทาน